

СВОБОДНА МИСЪЛ

ИЗДАВА ФЕДЕРАЦИЯТА НА АНАРХИСТИТЕ В БЪЛГАРИЯ • LE JOURNAL DE LA FEDERATION ANARCHISTE BULGARE (FAB)

Константинов: 2 Кой се страхува от отворени досиета

В помощ на ДС се притекоха всички правдолюбиви граскачи от жълтата преса, приели на Юнашко доверие онова, което тя им бе съобщила „строго поверително“.

Константинов: 3 „Сложният казус“

Онези, които смятат, че смердяковщината им ще остава вечно ненаказана, трябва да кажат цялата истина! Иначе вместо с перо в ръка, ще получат отговор с ръка без перо.

Константинов: 5 Интервюто с Офелия

Активното мероприятие на новите стари чекисти не успя да изобличи „терориста“, но беше принудено да разкрие кои са днешните бюрократ-цербери на ДС.

Константинов: 8 Дончева и Петков бранят ДС

Убежденията и идеите, а да не говорим за манталитета, все още не са забранени в тази държава, колкото и да им се иска на бившите и настоящи заптиета.

Отчуждението и обществото 9

Има достатъчно научни доказателства на анархическата теза, че държавата и капитализмът са несвойствени за човешкия индивид и водят неминуемо до негова деградация и отчуждение.

Не сме овце, не щем овчари!

4 МАРТ 2007: СОЦИАЛИЗАЦИЯ НА ТОПЛОФИКАЦИЯ!

Походът срещу държавния грабеж

Протестът срещу престъпната политика на „Топлофикация“ започна още в 11 часа пред централния вход на Южния Парк. Постепенно се събраха около 250 - 300 души от всякакви възрасти и най-важното – всички бяха наясно защо са там – да изразят гражданския си протест срещу крадците, които медиите наричат „управленски елит“.

Раздаваха се вестник „Свободна Мисъл“ и листовки с исканията на Федерацията на анархистите в България – организатор на протеста, за бъдещето на „Топлофикация“ и нашите права

като реални собственици на това държавно предприятие. Някои носеха сметки за парно, пълни с фантастични цифри.

Появиха се и дежурните телевизии, които веднага започнаха с провокативни интервюта и малоумни въпроси от типа: „Вие като сте анархисти, значи сте против реда?“

Шествието тръгна на няколко километра похода в посока централата на „Топлофикация-София“. Зад огромния транспарант „Цените се вдигат – да се вдигнем и ние“ вървяха протестиращите, които под звуците на

тъпан и скандирания преминаха през парка. Под ритъма на тъпаната десетината полицаи бяха принудени да слушат скандирания като: „Социализация на Топлофикация“, „Солидарността между хората е нашето оръжие срещу властта“, „Вальо не е сам – всички са за там“, „Псевдосоциалисти – свине капиталисти“, „Овчаров – бандит, стига геноцид“.

Пред шествието се движеше човек с плакат „Еднопосочен билет за Белене за Овчаров“.

С много шум, скандирания и настроение хората изминаха дългия път през квар-

тал „Стрелбище“, „Бели брези“, до кв. Борово, ул. Ястребец 23Б – където е централата на „Топлофикация“.

Мнозина от по-възрастните не издържах на дългия маршрут и се отказаха, но в кварталите се присъединиха нови хора. На възлови места шествието спираше и през мегафона бяха прочетени исканията на хората, като се приканваха гледащите изумено да се присъединят към протестиращите. Много от хората, които гледаха от балконите и от преминаващите коли, поздравяваха одобрително протестиращите. Въпреки бло-

кираното движение и изнервените водачи, до размяна на реплики не се стигна.

Шествието, вече оредяло, стигна до централата на Топлофикация, където бяха прочетени исканията на ФАБ и призив за солидарност с протестиращите реговно пенсионери. Полицията беше преградила пътя към входа. Разбира се, в неделя там нямаше никои, защото и крадците почиват, но много хора чуха, че скоро протестиращите пак ще бъдат там, защото парното е наше и ако не го опазим от овчар-приватизаторите, ще го изгубим!

За комунистите, комисииите и комисарите

Борбата на Георги Константинов с Държавна сигурност е борбата на всички свободни хора

Георги Константинов за пореден път не получи достъп до досиетата на ДС.

Параграф 22: 1) за да научим истината, трябва да бъдат отворени досиетата на ДС; 2) за да получим достъп до досиетата на ДС, трябва да не бъдем врагове на държавата; 3) за да бъдат отворени досиетата, трябва да го поискаме; 4) който иска да бъдат отворени досиетата, значи е враг на държавата, виж т. 2.

Това е абсурд, но за всеки трезво и логично разсъждаващ човек осъзнатият абсурд е последната крачка към истината: ако докажеш, че „2 = 5“ е абсурд, става очевидно, че 2 не е равно на 5. Твърдо смятам, че това беше пирова победа за Държавна сигурност – още една такава и дните ѝ ще бъдат бързо преброени.

Какво толкова все пак крият ченгелата? Една от големите „тайни“ е всъщност горчиво премълчавана всеизвестна истина – това,

че в края на ХХ век в България имаше робство.

Голямата черна джаз певица Били Холидей веднъж ни обясни съвсем ясно: „Може да носиш бял сатен от женките до петите, да се кичиш с гардени в косите и да няма тръстика на мили наоколо, но пак да бачкаш на плантация“. В огромната робска плантация, наречена „народна република“ също като чернокожите ни братя, стреляха по нас, ако се опитвахме да избягаме от нея. Насъсквахме копоите по нас и ни за-

тваряха, ако надигнахме глас срещу натрапения ни „ред“. Също като на робите, ни казваха, че от господарите зависи колко от изработеното ще отива за нас, а къде отива другото – нямахме право да питаме. Също като памукберачите, ни пращаха да работим в други плантации, за да носим „твърда валута“ за господарите, защото бяхме просто едно сечиво, ръководено от несменяемите по силата на член първи на конституцията. Казвахме ни като на крепост-

ни селяни, къде можем и къде не можем да живеем, защото имаше „жителство“. Казвахме ни какво можем и какво не можем да обличаме и колко да бъдате дълги косите и полите. Веднъж на няколко години ни „давахме“ да пускате бюлетини, с които да кажем колко обичаме своите господари – 99% и нито процент по-малко. Не беряхме памук и тръстика, а стрях-

» » продължава на страница 3

ГЕОРГИ КОНСТАНТИНОВ:

Кой се страхува от отворени досиета

„Кой се страхува от отварянето на досиетата“ – така е озаглавена поместената във в-к „Дневник“ от 19.03.2007 г. статия на журналиста Хр. Христов, в която пише за „изкуствено създадения казус „Константинов“, който „изместил фокуса от кандидатите на властта с милиционерско минало.“

Аз не съм „казус“, господине, а кауза, но разбирането на този елементарен факт предполага средна интелигентност. Както и проумяването на причините за

„гърмящия изкуствено създаден“ скандал

с досиетата, действителните основания за който посочвам в края.

Тук искам да се спра на някои факти, които чекисти и обслужващи ги журналисти са... „проспали“.

Трябва да разочаровам всички казионни „борци срещу тероризма“, които замения старите си господари с нови, защото:

1) Аз не съм съден за **тероризъм**, а за „общоопасни престъпления“ по НОХД 117/1953 г., член 71, т. 4, приложение второ от НЗ от

13 март 1951 г. (днес отменен). Бях осъден на 20 години затвор с присъда №104 на VII състав на Софийския окръжен съд, влязла в сила от 15 юни 1953 г.

Следователно бившите ДС-следователи, прокурори и съдии не са намерили достатъчни основания да квалифицират подсъдимите

„Аз не съм „казус“.

Аз съм кауза.“

като **терористи** и подсъдимите актове като **терор**. Нещо което си е позволила днешната НСС. Т. е. **наследниците** на ДС се оказаха „поголеми католици“ от своите предшественици.

2) С решение №205 от 17.04.1992 г. на Върховния съд на РБ от разгледаното по реда на надзора Дело №951 от 1991 г. съм признат за **невинен и оправдан** поради това, че (забележете!):

„**общоопасните престъпления, инкриминирани в обвинението (нохд 117/1953 г.), които са елемент от състава** на чл.71, т.4 от НЗ, **също не са дока-**

зани по убедителен начин преди всичко що се касае до авторството на техните извършители. Признаванията на подсъдимите и по отношение на тези престъпления не са подкрепени с други убедителни доказателства.“ (Решение №205 от 17 април 1992 г., стр.4, редове 27-32).

Следователно казуистиката и силогизмите на главния комисар на НСС Иван Драшков („забравил“, че се касае за една **диктатура**, обявена със закон за **престъпна**) за наличие на „данни относно осъществяването на дейност срещу държавата, участие или съучастие в терор, саботаж или диверсия“, както и „данни относно осъществяване на насилствена промяна на конституционно установения ред в държавата“, нямат никакви правни основания. (Това, разбира се, не освобождава МВР и НСС от задължението да обяснят защо Дело 951/1991 г. липсва в архива на Върховния съд на РБ, а веднага след разглеждането му на 17.04.1992 г. е иззето за архива на ДС!?)

В доказателство на твърденията си НСС не е намерила нищо по-разумно от това да се позове на засягащото

ме архивно наследство на „бившата ДС“, на самопризнанията на подсъдимите, считайки, че още

живеем в епохата на сталиновия прокурор

Вишински и „пропускайки да си припомним“, че „органите“ бяха главният инструмент

„Който е против

мен, е за ДС.“

на терористическата политика на диктатурата на БКП, чиято цел бе моралното или физическо унищожение на всички нейни противници! И че съобразно член 4 от **Закона за обявяване на комунистическия режим в България за престъпен**, обнародван в бр. 37 на „Държавен вестник“ от 5 май 2000 г.: „Всички действия на лица, насочени към съпротива и отхвърляне на диктатурата на БКП и нейната идеология са справедливи, морално оправдани и достойни за почит.“

В помощ на службата се притекоха всички правдолюбиви грацкачи от жълта-

та преса, приели на юнашко доверие онова, което тя им бе съобщила „строго поверително“.

В интервю на Светлана Джамджиева (за което става дума на друго място) на стр. 5 в-к „Труд“ от 15 март 2007 г., Драшков пита „наивно“: „Ако не може (да се има доверие в сведенията и разпоръките на служителите на ДС), за какво отваряме досиетата?“

Точно затова, господин комисар, **за да се видят те и техните престъпления и сегашните им укриватели!** Да се разбере от всички на какви смехотворни, мюнхаузеновски доноси с 20-30-40-50-60 годишна давност се базират „справките“ на копоите от ДС, с позоваванията на които се издаваха смъртни присъди, а сега „доказват“ клеветите си за „връзките му с бандата на Баадер-Майнхоф, с ЕТА на баските“ и може би с... „белите вълци от Турну-Мъгурелу“, за които пишеше Ботев във фейлетоните си.

Тази „дейност“ на вербовчиците от тайната полиция на диктатурата и тяхните доносници изглежда жалка, смешна и безпомощ-

» » продължава на страница 4

ЕДИН „СЛОЖЕН КАЗУС“

Иван Костов и два жълти вестника – неговият „Седем“ и „Поглед“

Така в телевизионно интервю на Барекков по Би Ти Ви бившият министър-председател и лидер на ДСБ оцели моята схватка с днешната българска политическа и полицейска система, един от акушерите на която е и той. Навярно това е и неговият отговор на призива на Петър Стоянов опозиционните партии да оттеглят кандидатурите за „Комисията по досиетата“, в случай че моята не бъде допусната в парламентарната зала. Изправен пред „голямото предизвикателство – да ме подкрепят или не – всички, които се наричат център-дясно или център-ляво“, той премълча ролята на НСС, която в случая бе натоварена с калната поръчка. Вместо него ще се опитам да обясня защо бе предприета рисковата стъпка да ме елиминират, преди да стигна залата, където това можеше да стане с едно просто гласуване и по този начин да се избегне невъобразимия медицин шум. Мисля, че обяснението не е чак толкова сложно. Веднъж подложен на гласуване, „казусът“ щеше да се превърне в лакмус за гупетатите и на всички щеше да стане ясно кой-кой е.

Прег тази перспектива, тайните и явни власти предпочетоха скандала пред

демаскирането на своята агенатура сред политическите „елити“. Ето го решението на „сложния казус“, а сега ми се налага да сложа няколко точки над i-то във въпросното интервю:

Никога не съм говорил за това, че съм „истински комунист“, нито съм се съизмервал с „комунистите, които са ни управлявали“. Ние, анархистите, г-н Костов, сме единствените комунисти. Марксистите никога не са отивали по-далеч от държавния капитализъм и полицейската диктатура и това е азбучна истина, която би трябвало да е позната дори на един асистент по загробните идеологически „науки“. Аз не зная какъв е Вашият прочит на историята, но виждането Ви за бъдещето личи по настоящето, един от строителите на което сте Вие. Що се отнася до Вашата бивша партия СДС, аз наистина не съм имал и не мога да имам нищо общо с нея, защото съм анархо-комунист. Понеже това понятие Ви е чуждо, аз съм на разположение: питайте и ще Ви бъде обяснено. Не се разбира какво сте искали да кажете с фразата: „Не може с такава персона да се възбужда казусът на миналото. Ако говорим за истински репресирани, такива имаше и в ре-

говете на БКП... Такъв беше Трайчо Костов.“ Да се опитаме да я разтълкуваме:

В интрес на истината, аз не съм „истински репресирани“, а революционер, който „възбужда казуса“ на **бъдещето!** И не съм съгласен с обидни сравнения с такива като Трайчо Костов. Той беше сталинист, който убиваше и затваряше противниците на диктатурата и на свой ред стана жертва на собствената си система и на Сталиновия страх от заразата на „народните демокрации“ с Титовия пример. За разлика от него, аз се борих с **диктатурата на номенклатурата** и продължавам борбата с всички нейни мутации, модификации и трансформации. Краят им, по вътрешното ми убеждение, може да настъпи само в резултат на една разгъваща се в дълбочина и в ширина **социална революция**.

Бихте улеснили задочния ни диспут, ако се опитате да дефинирате и характеризирате „предидния режим“. И да ни обясните по какво предлаганата от Вас алтернатива се отличава от настоящето и каква от гледна точка на хората на наемния труд е разликата между „социализма“ от „капитализма, демокрацията и па-

» » продължава на страница 4

Рачко Пръдлето

Подобно бабичката, която в тъмното средновековие се затичала със своя наръч съчки към кладата, върху която „Светата“ инквизиция завързала Ян Хус, така и неосъщественото попче, подвизаващо се на полето на „окаяната българска журналистика“, не остана назад. Тъкният му гласец се чу в истинолюбивия седмичник „Политика“ на небезизвестния Петьо Блъсков, който вместо да си цапа „душата“, е възложил поръчка на такъв доказан и достоен борец срещу „комунизма“ като **Рачко ПРЪДЛЕТО**.

На 7 страница в рубриката **ULTRAS**, под надслов **АНАРХОКОНСЕРВАТИЗЪМ**, то е поместило около 1/3 от съкратеното вече с 2/3 мое „интервю“ с трудната г-ца Офелия Велева, в което не се отказвам от нито една своя дума. Трябвало му, за да се обясни с читателите си:

„В редакцията получихме обаждания на читателите, които ни питат – пише Пръдлето – защо не подкрепяме кандидатурата на Г. Константинов за член на комисията по досиетата. Вместо обяснения ви предлагаме част от интервюто му прег В. Велева във вестник „Труд“ от 14 март 2007 г.“

В своята „Позиция“ по въпроса Пръдлето разгадало ЗАГАДКАТА:

„И все пак защо в СДС решиха да се припознаят Анархията за свой човек? Тук трябва да признаем, че управляващите ги спасиха овреме от неудобната ситуация. Ако искаха твърдо да дискредитират комисията по досиетата, щяха да пуснат Константинов и след това да му гледат сеира. И неговия, и този на СДС. (NB: Да, но нямаше да могат да спестят сеира на Пръдлето и неговите работодатели!) Въпреки шума, който вдигнаха в медиите, изглежда, че именно хората на Петър Стоянов съзнателно саботират отварянето на архивите. Впрочем това е единственото последователно нещо на бивши бат Петьо и настоящ сър Питър. (NB: Впрочем точно такава е тезата на управляващите и обслужващата ги жълта преса с Рачка соприш!) Когато беше президент, той упорито се противопоставяше на отварянето на архивите на ДС. Сега използва нелепата кандидатура на Константинов, за да продължи в същия дух. Не че от БСП са ангели, но трябва да признаем, че не са злоупотребявали с темата толкова грозно и цинично, както го правиха „десните“, които години наред развяваха знамето на антикомунизма, без да направят нито един антикомунистически жест. А имаха власт да направят поне няколко.“ (Очевидно видният „антикомунист“ Рачко схваща борбата с „комунизма“ като жестикулации!)

Към засуканата „позиция“ не бихме могли да добавим нищо повече от Хусовата „**SANCTA SIMPLICITAS!**“, ако не ставаше дума за нещо далеч „по-грозно и цинично“ от **ПРОСТОТАТА!**

Г. Константинов

За комунистите, комисииите и комисарите

В изстрадалата Европа и днес не може да има амнистия нито за Виши, нито за Вишински

» » » продължава от страница 1
ме, пишехме и тракахме по компютрите, но

робията си е робия,

та дори гарнирана с бял са-
тен и гарденици, както казва
великата певица.

Преди да направят „про-
мяната“, като всички дру-
ги робовладелци в историята,
се погрижиха да отмък-
нат колкото може повече,
за да бъдат техните „злат-
ни деца“ осигурени за поколе-
ния напред.

Всяко престъпление без
наказание е майка на реци-
дива, защото води след себе
си нови престъпления. Няма
спор за това, че БКП и ДС из-
вършваха престъпления сре-
щу човечеството. Записа-
но е ясно дори в действащия
Наказателен кодекс:

„Чл. 412. Който в нарушение на
правилата на международното пра-
во за водене на война:

а) извърши или заповяда да се из-
вършат спрямо гражданското на-
селение убийства, изтезания, нечо-
вешко третиране, включително би-
ологически експерименти, причини
или заповяда да се причинят тежки
страдания, осакатявания или други
сериозни увреждания на здравето;

б) извърши или заповяда да се из-
вършат незаконни депортирания,
преследвания или задържания;

г) лиши гражданско лице от пра-
вото му да бъде съдено от редовен
съд и по редовна процедура;

е) незаконно или произволно из-
върши или заповяда да се извършат
разрушения или присвоявания на иму-
щества в големи размери,

се наказва с лишаване от свобода
от пет до двадесет години или с до-
животен затвор без замяна.“

А по силата на чл. 79 (2)
„Не се изключват по давност наказа-
телното преследване и изпълнение-
то на наказанието по отношение на
престъпленията против мира и чове-
чеството.“

Дали БКП и ДС са водели
война? Да, и даже се гордее-
ха с това и повечето от из-
битите бяха обявявани за
агенти на вражески сили или
друг вид врагове.

Издевателствата над
свободата и човечността
не са изчезнали безследно
и доказателствата за тях
могат да се извадят от ар-
хивите на ДС. Хора като Ге-
орги Константинов вече де-
сетки години се борят за
това, докато червени, сини
и жълти демократи им пре-
чат. Защо ли? Мнозинство-
то от преките извършител-
ли са вече покойници,

какво толкова страшно има все пак?

Да подходим като ентомо-
лози, както казва бай Георги,
още повече, че зад поведени-
ето на ченгетата е трудно
да откриеш много ум. По-

скоро действат като бубо-
лечки, водени единствено
от инстинкт за оцеляване,
ядене и размножаване. От-
както се ровя в спомени, до-
кументи и разкази за годи-
ните на диктатурата, все
повече се убеждавам в при-
чините, поради които никои
властник не иска да отвори
архивите на ДС. Истините,
скрити там, са много, но
както че ли „най-страшните“
са отдавна ясни – десетки
хиляди хора са били избива-
ни, измъчвани, изселвани за-
ради едничкия грях, че не са
били съгласни с държавната
„правда“. Огромното мнозин-
ство от тях не са помири-
вали оръжие, освен в казар-
мите, натикани там по при-
нудата на същата тази дър-
жава. Върхушката е живяла в
охолство и разкош, пътува-
ла е до лондонските резиден-
ции с празни самолети, дока-
то бачкаторите е трябвало
да се радват на годишната
си „почивка“ в гр. Мичурин
или гр. Сталин (днес върнали
„благородническите“ си име-
на Царево и Варна).

Тези истини са свързани с
миналото и наистина едва
ли властта би се страху-
вала много от тях. Логично
е да се предположи, че има
нещо, което е

опасно за днешните и утрешните властници

и то не е само това, че име-
ната им може да изскочат
от някой пиперлия компро-
мат. Истината, която кара
разноцветния „елит“ да се
обрива, е, че в архивите на
ДС се намират категорични-
те доказателства, че влас-
тта и държавата са вред-
ни за човешкото здраве вче-
ра, днес и утре. Там е опро-
вержението на абсурдното
твърдение „държавата ни
е нужна“, което ще прекра-
ти правото на елита да съ-
ществува веднъж завинаги
като плосък глобус. Никои не
иска да престава да същест-
вува, особено един „елит“.

Какво ще ни покажат до-
сиетата – първо и най-си-
гурно в тях няма да четем
описания на инквизиции и
убийства, но ще видим мно-
го убийци. Достатъчно е да
разберем какво се крие зад
фразата „физическо неутра-
лизиране“ и да преброим кол-
ко пъти се среща тя там
наред с други евфемизми за
изтезания и изселвания. Ще
намерим страшно много лъ-
жци и крадци. Измислице-
те, които комисарят Иван
Драшков цитира за връзки-
те на Константинов с „Ба-
адер-Майнхоф“, са напълно
на един „кандигат агент“
(документът е МВР ВГУ-ДС
София, Рег. № 2887, екз. № 4,
6.02.1979 – излезе ми от шо-
коладово яйце) да стане пъл-
ноценен агент. Дивотията на
кандигат-агента Михайлов,

приета и надлежно архивира-
на от оперативен р-к Вл. Ни-
колов на 2.02.1979, е жалки-
ят опит на един малък мръс-
ник да стане голям и добре
платен такъв. На въпроса
на Михайлов какво мисли за
„Баадер-Майнхоф“, Констан-
тинов отговорил, че един
ден в ГФР ще им издигат па-
метници и ще им паят пес-
ни. Това е великата връз-
ка, дори да беше истина – а
тя не е, както не е истина
нито къде се е провела сре-
щата, нито кой я е органи-
зирал, нито още куп подро-
бности в документа 2887, ко-
ито обаче биха били неудоб-
ни за напълния кандигат-
Щирлиц. Мисията на агента
е била проста – да докаже,
че Константинов е свързан
със западни терористични
групи, за да се иска екстра-
дирането на Константинов
от Франция. Такава е и резо-
люцията на висшето ченге
върху листа: „Как да изпра-
тим на ГФР информация...“
Подходът за дискредитира-
нето на много от дисиден-
тите-емигранти чрез явни
лъжи е един и същ и куките,
които са осигурявали на сво-
ите началници нужните „фа-
кти“, са били възнагражда-
ни за това с нашите пари. В
същото донесение се казва,
че Константинов заминавал
за Барселона, където щели
да съберат „около 500 хиля-
ди души и малко бъркотия да
направят.“ Посрамен, барон
Мюнхаузен напуска с наве-
дена глава, недоумяващ как
може половин милион теро-
ристи да направят „малко“
бъркотия и най-вече що за
полицай би повярвал на та-
кава опашата история.

В това и хиляди подобни
свободни съчинения се крие

големият ужас за ченгетата:

те не само са вярвали на аб-
сурдни лъжи, но и сами са пи-
сали стотици такива, опра-
вдавайки безотчетни валу-
тени „мисии“ в омразния
Запад. Митът за „професи-
онализма“ на българския раз-
ведчик ще лъсне в цялата си
гологъзна прелест, ако само
една десета от съответните
документи бъдат разсек-
ретени. Ще се окаже, че бъл-
гарският работник в про-
дължение на десетилетия
е издържал и продължава да
издържа десетки хиляди иди-
оти, хрантутници, лъжци,
крадци и убийци, чиято рабо-
та е била да се грижат

не за нашата сигурност, а за нашата несигурност,

защото сигурно беше, че за
еден виц за Тодор Живков
„апаратът“ има готови ме-
тоди да те изкара виновен
за Баташкото клане.

Съюзът на бившите (?)
разузнавачи в България също

ни осигури блестящо дока-
зателство за интелекта
на българския Джеймс Бонд,
както обяви, че Константи-
нов бил неподходящ, зашто
бил „поклонник на Че Гевара“.
Биваше да проверят,
че когато бай Георги е в за-
твора, 25-годишният Гевара
още зубри медицина в Ар-
жентина.

Държавна сигурност е
просто

машина, която най-добре пази онази власт, която е най-абсурдна.

Казвам „абсурдна“, но най-
правилно е да кажа „престъп-
на“. Ако в кръчмарски разго-
вор изръся абсурда, че при-
мерно евреите са коренът
на злото, тогава съм един
квартален идиот с прякор
„Гещапото“, „Хитлера“, „Ста-
лина“, „Дучето“ или „Фатма-
ка“, но когато този абсурд
стане държавна политика,
това е престъпление срещу
човечеството. А абсурдите
на ДС бяха държавна полити-
ка и са престъпление срещу
човечеството – са, защото
за тях няма давност.

Дори за най-големия ми-
зантроп, нехаец за човеш-
ките съдби, ще бъде ясно,
че много от документите в
архивите на ДС са

писани от кретени- кариеристи.

Но веднага ще се натрапи
логичният следващ въпрос:
а защо техните „чисти и ин-
телигентни“ наследници от
днешните служби укриват
тази престъпна простотия
толкова време? Щом тези
формени изроди са били по-
лезни единствено за опаз-
ването на една престъп-
но-абсурдна власт, каква е
днешната власт, която тъй
яростно брани тях и техни-
те постове? Престъпно-аб-
сурдна, разбира се. Иначе не
би имала нужда от кадри-
те и методите на ДС. Не би
имала нужда и да укрива дея-
нията на доказани престъп-
ници, и то доказани с дейст-
ващ закон, приет на 26 а-
прил 2000 от Народното съ-
брание. Това не говори никак
добре за „демократичните“
правителства след 1989 го-
дина, защото това укрива-
телство вече си е прясно-
прясно престъпление и си
плаче за пандиза днес, а не за
порицание над отдавна из-
гнили „отговорни другари“.

Така стоят нещата и с
днешните комисии и коми-
сари. Иван Драшков и Цвета
Маркова инстинктивно или
по внушение съзнават, че в
еден прекрасен момент ще
им бъде потърсена смет-
ка за онова, което тъй рев-
ностно укриват. Техните
имена и имената на още не-
колцина радетели за него-
пускането на бай Георги до

архивите на ДС успяхме да
научим през последния ме-
сец и това е именно

големият успех на операцията „Кандигат“.

Миналото не може просто
да бъде забравено – напра-
тив, като част от европей-
ската история, българската
не прави изключение. Фран-
ция десетки години живя с
мита за нацистката окупа-
ция и всенародната съпроти-
ва срещу нея. Този мит оце-
ля чак до началото на 1970-
те години, когато започнаха
да излизат документи, кни-
ги и публикации, представя-
щи една по-различна исти-
на, въпреки 10-те хиляди екс-
зекутирани и 40-те хиляди
опандизени „колаборатори“
и приказките за „забравено-
то минало на Виши“. Държав-
ните чиновници, участва-
ли в нацистките зверства,
бяха укривани дълги години
от различни френски поли-
тици под приказки за „съх-
раняване на националното
единство“. Познато, нали?
Но през 1995 президентът
Ширак беше принуден да при-
знае съучастничеството на
французите и тяхното пра-
вителство в нацистките
престъпления. Френската
полиция се извиниха публич-
но за участието на френски-
те полицаи в гоненията сре-
щу евреите. Католическата
църква също призна своята
вина. Френското „гещапо“
Клаус Барби беше осъден на
доживотен затвор чак през
1987 година, а Рене Боске –
висш полицейски чиновник в
правителството на Виши –
през 1991 беше убит, пре-
ди да започне процесът сре-
щу него. Пол Тувие, главорез
от гещаповската шайка на
Барби, беше осъден за прес-
тъпленията против човечест-
вото през 1994, а през 1998
Морис Папон – бивш минис-
тър от голсткото правител-
ство – беше осъден за
съучастие в престъпленията
срещу човечеството. Така
че никога не е нито твърде
късно, нито твърде жесто-
ко, а напротив –

осъждането на престъпниците е наш дълг пред жертвите, а и пред другите европейци.

Всички тези нацистки гла-
ворези и съучастници във
Франция бяха дълго укрива-
ни от високостепенни при-
ятели във властта. Също
както у нас. Това е логично
обяснение за всички събития
от последния месец около
комисията по досиетата и
нейните комисари. Защото
някой крие нещо много мръс-
но и знае, че то ще излезе на-
яве, защото никои не е заб-
равен и нищо не е забравено.
Питайте французите. •

А. Ванчев

ГЕОРГИ КОНСТАНТИНОВ:

Кой се страхува от отворени досиета

» » продължава от страница 2

на, но тя беше фатална десетките хиляди жертви на инквизициите и екзекуциите на садистите от ДС. За нея няма давност, защото е подсъдна по Глава 14 на НК! Шестдесет години след Нюрнбергския съд съдилищата в Европа продължават да съдят нацистки престъпници и това не трябва да се забравя от никого!

Връщам се към анализа на Христо Христов, в който той употребява без ирония и без кавички понятието като „народна милиция“, забравяйки или не помнейки, че в онази епоха всичко беше „народно“ – републиката, правителството, съдилищата, чорапите, салама, локума и дори „човекът от народа“. В него (в „анализа“, а не в човека от народа) коментаторът на в-к „Дневник“ пише: „Тоест, приемайки да бъдат номинирани, всички кандидати, включително и такива яростни противници на комунистическия режим като Георги Константинов, са приели такъв значим компромис“ (законът допуска дадени документи на бившия репресивен апарат да не бъдат огласявани от комисията поради интереси на националната сигурност

и подобни решения на комисията не подлежат на съдебен контрол) и по-нататък „... колко му е бъдещата комисия да „преизпълни“ закона като под аргумента за национална сигурност скрие достатъчно тайни за определени хора и престъпления. Дават ли си сметка бъдещите членове на комисията как ще обяснят този компромис?...“

Бързам да успокоя г-н Христов. През целия си живот аз съм бил безкомпромисен и макар че никога не е късно, нямам намерение да се орезилвам на стари години. Ако бях избран за член на Комисията за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към ДС и разузнавателните служби на армията, **никакви „тайни за определени престъпници**

и престъпленията им“ нямаше да бъдат укрити, колкото и скъпо да струва изпълнението на един граждански дълг!

Никои, под каквато предлози, включително прословутата национална сигурност, с която проглушиха ушите ни доказани агенти на чужди сили, не ще може да укрие престъпниците от ДС и извършваните от тях и доносниците им престъпления. Те трябва да бъдат изправени пред съда, ако гържавата е правова, а не на Смердяковци, които продължават да са убедени, че всичко им е позволено. **И именно затова, а не поради зле съчинените клевети на разните служби и комисии аз съм нежелан като член на комисията и няма да бъда допуснат до нея.**

И накрая трябва да отговоря на въпроса: **защо толкова много партийни форуми и помии, включително и изразили „сериозно несъгласие“ влиятелни фигури в СДС, депутати и министри от управляващото мнозинство, клозетни плъхове, подвизаващи се на полето на това, което Ботев наричаше „нашата окаяна журналистика“ и всички явни и неявни доносници на „бившата ДС“ са против избирането ми в комисията? Защо всички вкупом дават съвети на Петър Стоянов да оттегли кандидатурата ми и посочи някоя по-„удобна“, па да „плеснат с ръце, да се прегърнат и да литнат в небесата“ на безоблачния консенсус. Мисля, че след „гърмящия вече втори месец скандал“ по повод „изкуствено създадения ка-**

зус Константинов“ това би трябвало да е станало **безвъпросно ясно!**

Казах, че не съм Христос, че когато ме ударят по едната страна, не съм склонен да обръщам, нито съм „мерило на всичко“, подобно на Божия син. Аз съм мярка и непристъпна граница само на едно: **който е против мен, е за ДС!** Сега може да се мине без „отваряне на досиетата“ на тези, които по един или друг начин заеха позицията срещу моята кандидатура. По неистовата им съпротива – откритата или маскирана зад благовидни предлози – ще познате ДС с нейните резидентни, агенти и секретни сътрудници, информатори, доверени лица, доброволни заявителни или „явочници“. Достатъчно е да се отворят клеветническите им писания, интервюта или изявления на тази тема през последните седмици в медиите или на партийните им съвещания, за да лъсне „чистото им минало“ и още по-безупречно настояще.

Те всички се изплашиха от един анархист на преклонна възраст. Как ли ще се държат, когато насреща им се изправят десет хиляди 20-30 годишни? •

Георги КОНСТАНТИНОВ

„Сложният казус“ и медиите на Костов

или къде не бива да си завираш писалката, преди да пишеш с нея разни работи за хората

» » продължава от страница 2

зара“ с който Вие и наследниците на Живков ги „ощастливихте“? Между другото, би трябвало да знаете, че „предаването на капиталите в ръцете на народа“ в едно анархокомунистическо общество е един поп-сепс. Иначе ще е язък за пропияните години в катедрата по „политикономия на социализма“!

По тях и други въпроси на **миналото, настоящето и бъдещето**, аз съм винаги на разположение за една публична дискусия. В нея това „дали съм добър или лош човек“ няма да има никакво значение. По-важно е считате ли, че в идеята борба са допустими похвати като поредния чекистско-гестаповски опит да бъде компрометиран, съчинен този път от Вашия вестник „СЕДЕМ“ на 4 стр. от 21-27 март 2007 г. и озаглавен: „Характеристика на агентурния псевдоним и политическата му реалност“?

Той е толкова кален, колкото и плитък. Но Вие и авторите му не знаете, а ръководните им офицери от „националната“ или гържавна сигурност излежда са забравили, че аз съм **некомпрометируем, огнеупорен и ураганоустойчив**. Доказа-

телствата за това се намират в продължаващото с десетилетия многократно полицейско-агентурно „творчество“, посветено на моята скромна персона. Там ще видите напразните и разнообразни 60-годишни опити на ДС, на нейните днешни „демократични“ наследници и на техните доносници да го сторят.

Но това ни най-малко не означава, че ще позволя да се злоупотребява с моето търпение. **Ако двамата (?) пишеш мерзавци не отговоря на следващите подолу въпроси, те ще разобличат не само себе си като изпълнители на кални поръчки и участници във всевъзможните „компрометиации, комбинации, игри“ и прочее провокации от арсенала на „органите“, които, както вече казах, трябва да бъдат скопени, ако народът иска да излезе от вонящото и кално блато, в което всички вкупом се стремят да го улавят:**

1. Знаят ли те нещо за **идеала**, без който човечеството няма бъдеще, или мислят, че пазарната демокрация, където всичко се купува и продава, е крайът на историята? Прочели ли са поне два реда за теорията и историята на едно движение

към което са принадлежали някои от най-светлите умове и героични сърца на народа като Христо Ботев, Михаил Герджиков, Георги Шейтанов, Васил Икономов, Гео Милев, Христо Несторов, Манол Васев и хилядите паднали в борбата за **свобода и хляб**, срещу тиранията над бедните, онеправданите и потисканите или противно на Барух Спиноза, мислят, че невежеството е аргумент и че могат да пишат всякакви пасквили, завирайки писалките в анализите си отвърстия?

2. Знаят ли, че целият ми житейски път е една непрекъсната борба с диктатурата на болшевишката номенклатура и нейните днешни мутанти, поради което те се страхуват от влизането ми в „Комисията по досиетата“ повече, отколкото ако в спалнята им влезе носорог?

3. Какви са доказателствата им, че моят път е „обогрен от послушание и верноподаничеството към комунистическия режим“?

4. Знаят ли, че Белене от основаването си през 1949 г. (моят баща е един от първите, изпратени в него) до 1989 г. многократно е сменял статута си на концлагер в този затвор? И че аз съм бил три пъти

там на най-тежкия II-ри обект, като затворник през 1953/54 г., през 1960 г. и за последен път през 1961/62 година, когато и излязох от затвора?

5. Знаят ли, че **не** „според автобиографията ми“, а според наказателните заповеди, намиращи се в затворническото ми досие, съм преживял най-тежките режими, от които малцина са оцелели?

6. Знаят ли, че никога – нито в затвора, нито въвн от него или в емиграция – ДС не е посмявала да направи каквито и да е оферти за капитулация на такива като мен? Това чекистите си позволяват само със слабите духом и с онези, на които е мил животът, имотът, жената, децата или кариерата!

Могат ли плъховете-калемджии, които обитават клоаките на духа, да ми кажат кога „все още живият и здрав смъртник, който свидетелствал пред „СЕДЕМ“, е бил поставян в плевенските карцери с мен и аз съм споделял с него „алтернативата – предсрочно освобождаване и експлоатация на вече оформения публичен образ или излежаване на 20-годишната присъда без право на помилване“? Ако този „жив

труп“ наистина съществува, готов ли е на публична очна ставка с мен?

7. Знаят ли, че за тежките присъди диктаторският режим никога не е давал амнистия, именно за да им се издават за вечни времена „Свидетелства“, че са съдени? И известно ли е, че тези, които са се борили срещу диктатурата на БКП, никога не са имали възможност да ревизират делата си през 45 годишното ѝ съществуване?

8. Знаят ли, че в „ерата на проходащата демокрация – 30 години след въпросните събития“ аз не съм търсил оправдание, защото никога не съм се считал за виновен? Напротив, винаги съм мислил, че моралното и историческо право да се въстава срещу тиранията, мракобесието и експлоатацията на червената буржоазия е на моя страна и никога не съм крил гордостта си от борбата на живот и смърт, която съм водил срещу нея. Знаят ли, че още със завръщането си от емиграция, аз поисках да заведа наказателен процес срещу убийците от ДС, министерски съвет и политбюро, но не се намери нито един адвокат с не-обходимия граждански ку-

» » продължава на страница 5

ГЕОРГИ КОНСТАНТИНОВ:

За интервюто с г-ца Офелия Велева

чевръстият министър, WAZ-овото дубъл ве и провалено активно мероприятие с когово име „Честен Труг“

На стр. 12 във в-к „Труг“ от 20 март 2007 г., в рубриката „Предизвикано“, ходещата добродетел г-ца В. В. е публикувала антрефиле в стил Данко Харсъзина, озаглавено „Деменция или лъжа“. В него тя обещава „в името на истината да обясни не толкова дългата и сложна история с нейното интервю“, публикувано в „Труг“ на 14 март:

„Преди десетина дни в разговор с г-н Константинов (когото за пръв път съм интервюирала още през 1994 г.) поисках съгласието му да публикувам части от неговото досие в ДС. С бавния си, равен тон той каза: „Нямам нищо против, но трябва да получите разрешение от министър Румен Петков.“

След два-три дни го получихме. Но с условие – писмена декларация от г-н Константинов. В понеделник по обед (11 март – *NB: запомнете тази дата!*) отново по телефона Георги Константинов ми заяви: „Елате, ще ви я дам.“

В 14:30 часа бях в дома му в кв. „Слатина“.

Какво бе учудването ми обаче, когато със сядането си г-н Константинов го заусуква, че законът не му позволява да ни даде достъп до досието си. Започна дълго обхождане по законите норми, успоредно с неговия възнуващ разказ за живота му.

Впечатлена от историята му, го попитах: „Имате ли нещо против, г-н Константинов да запишем този разговор, ще бъде интересен за всички.“ Отговорът бе: „Не, нямам.“

Извадох касетофона... Повече от час разговаряхме. Интервюто беше факт.

Това е историята. Нито е дълга, нито е сложна. Но е показателна за човек, който не само е терорист и анархокомунист (по собствените му възгледи), но и изглежда страда от склонност към забравяне. Освен ако не окажем пропуските в паметта като обикновена лъжа. – заключават „трудната“ госпожица.

По-году публикувам моята версия за „интервюто“ без високпарни поздравения на истината, оставяйки на читателя сам да съди на чия страна е тя.

Г-ца Велева ми телефонира не два-три дни преди 11 март, а точно по обед на 12 март 2007 г., и ме запита могат ли да публикуват досието ми в „Труг“? Отговорих ѝ, че публикуването на папките, до които съм имал достъп, ще запълнят вестника им за цяла година и добавих, че те представляват една трета от документацията на ДС в известните 10 (десет) индивидуални и

групови „разработки“ срещу мен. Следователно за цялото „досие“ ще са нужни три годишнини на вестника им. Тя ми каза, че щели да направят извадки.

Познавах добре „Труг“, главния му редактор, екипа, госпожицата от грузия край на жицата и стоящата зад тях Пета Власт. Знаех, че хвърляйки камък, ще ме опръскам, но поех хвърлената ръкавица и казах, че трябва да поискат писмено разрешение от министър Румен Петков за достъп до „досието“ ми. Изрекох го „с бавен и равен тон“, обмисляйки светкавично възможните развития на това „невинно“ предложение на Офелия Велева, и за всеки случай... извиках и един приятел за свидетел.

Не се наложи да чакам дълго. След два часа мамзелата ми съобщи, че са взели писмото, но трябвало и аз да декларирам писмено съгласието си. Бързината, с която планофици и изпълнители действаха, разсея и последните ми съмнения, че отново се готви някакво „активно мероприятие“. Поканих я да гоиде. След десетина минути жрицата на журналис-

тическия занаят пристигна. Още от вратата, мила и засмяна като самодивата в „Хаджи Димитър“ и ми поднесе подарък от името на „любимия“ ѝ холдинг. В специална черна картонена торба с

мислейки си: „*Timeo danaos et dona ferentes!*“ Офелия седна в единия фотьойл. Другият бе зает от свидетеля, комуто бях обяснил вкратце ситуацията. А аз останах на канапето пред масич-

Даровете на данайците: Детска книжка, химикалка и ключодържател за обществен враг №1

емблемата на „Труг“ беше поставен току що излязъл от печат „Робин Худ“ – №31 от поредицата „Златни детски книги“ и тенекиена кутия с ключодържател и солидна химикалка. Благодарих ѝ, както повелява доброто гребнобуржоазно възпитание,

ката, върху която лежеше разтворено на стр. 30 копие от „Държавен вестник“, бр. 102 от 19 декември 2006 г., където най-отгоре в лявата колона бях подчертал §13 от „Преходните и заключителни разпоредби“ на за-

» » продължава на страница 6

„Сложният казус“ и медиите на Костов

или 16 въпроса към онези, които не знаят за какво, но знаят на кого им служи писалката

» » продължава от страница 4

раж за такова дело? (Затова можете да запитате днешния Председател на ВКС Иван Григоров и тогавашната му помощница Ванова. В мое отсъствие, въпреки изричното ми писмено искане, те водиха процес за оправдане, което никога не съм търсил, от което никога не съм се нуждаел и което ме оскърбява дълбоко!) Знаят ли, че след това аз сам в България и в Страсбург водих няколко процеса срещу престъпниците от ДС и техните днешни покровители от всички партии, включително опозиционните, чиято мисъл и „мечтания“ в най-добрия случай стигаха до беззъбата „лустрация“, която е безсмислена без присъди за престъпления, за които няма давност и без пълна конфискация на всички движими и недвижими имоти на палачите, инквизиторите и вдъхновителите им, както и тези на наследниците, които богатства са плод от грабежа на родителите им?

9. Знаят ли Вашите клеветници, че през определени периоди на вътрешни и международни кризи номенклатурчиците (от БКП, нейните „органи“, бюрокрация и армия) минаваха в отстъпление, а в други прилагаха

политиката на „моркова и тоягата“, като разрешаваха и на такива като мен да учат и да работят, допускайки, че това може да ги направи „послушници и верноподаници“? И известно ли им е, че когато в моя случай копоите на ДС не уловиха примирие, нито признак на умора или отчаяние, подготвиха нов процес, който трябваше „този път да завърши със смъртна присъда, понеже съм бил вече не на 20, а на 40 години“?

10. Знаят ли, че когато всичко беше готово, за да ме изпратят за оня свят, аз пресякох границата и цяла Югославия с пистолет в ръка и с риск за живота си се озовах в Италия, откъдето започна „кариерата“ ми на изгнаник и политически емигрант?

11. Чули ли са нещо за нашата борба срещу большевистката диктатура в чужбина и за съвместните планове на трите управления на ДС – ПГУ, ВГУ и Шесто – за „физическото ми неутрализиране при подходяща международна обстановка“?

12. Знаят ли драккачите с филистерски „идеали“, че се върнах в България, за да продължим борбата срещу „наследството“ на диктатурата и нейните „органи“,

вместо да чуя съветите им и остана във Франция – „да си пиша мемоарите, спокойно да си харча пенсията и да си пътешествам“?

За всички твърдения, съдържащи се във въпросите ми, аз имам доказателства, документи и дела, за които има свидетели, които не се крият нито в редакцията на „СЕДЕМ“, нито в анонимност. И още няколко въпроса:

13. Кои са доказателствата им, че съм „аташе на П. Стоянов за бламиране на комисията по досиетта“? Ясен ли им е законът, който гарантира мълчание, ако в комисията няма хора **готови на всичко**, за да разкрият цялата истина за **миналото, настоящето и бъдещето**? И Касим Дал ли е Вашият критерий за политическа почтеност и воля да се работи за народа?

14. Кои са доказателствата на Вашите мекерета, обслужващи „демократизиралите се“ спецслужби, на които беше разфасована „бившата ДС“, че моята „репутация е съмнителна, че съм бил употребяван от службите, включително за връзка със западни терористични мрежи“?

15. От една и съща „журналистическа“ школа и от един

и същи „източник“ ли черпят доносите си Вашите „Омар Халифи“ и Диани Цанкови с направилния си „седмично характер“ псевдоним „Андреас Майнхов“, алиас Валери Найденов от вестник „Поглед“ от 19.03.2007 г., където на стр. 5 можете да намерите подобни „пикантерии“:

„Оказа се, че Бай Георги не само гръмнал паметника на Сталин през 1953 г., но и организирил да взривят някакъв апартамент, който трябвало да е на британската мисия. С това искал да покаже, че е против всички империалисти. А после, като го изнесли на запад, създали връзки с „Червените бригади“ и „Баадер-Майнхоф“. И още 30 папки в тайните служби, в които дявол знае какви други гадинки шават... Всеки, който си спомня или е изучавал обстановката през 1953 г., безкрайно би се замислил как Жоро Бомбата се отървал толкова леко. В онези години за тези заслуги се е разстреляло на място. Тогава Сталин е бил бог, почитан и на изток, и на запад... А Бомбата минал през серия помилвания и накрая го пуснали да избяга на запад. Дали няма още нещо скрито? Отговорът навярно също е в 30-те тома и при нужда ще излезе

наяве, ако десницата съвсем налага въдицата.“ И т. н.

16. И най-последно толкова ли ви е трудно да разберете, че **който е против мен, е за ДС?**

На тези въпроси пишешите не с кръвта си, а с изпращанията си вестникари и „главни редактори и редакторки“, които обслужват явно господарите си или имитират борба с тях, цапайки всичко, което не биха могли да достигнат за хиляда живота, и които мислят, че смердяковщината им ще остава вечно ненаказана, трябва да отговарят и кажат публично цялата истина! Иначе вместо с перо в ръка, ще получат отговор с ръка без перо. А ако запазят „благородно мълчание“, ще се зачислят „за вечни времена“ в кохортата на подлещите на спец-службите.

Що се отнася до вас, със своя следобеден отговор на 27 март, когато казахте, че приемате за „правилни“ мотивите на НСС и ДКСИ по моя „казус“, Вие се наредихте в една компания с такива като Драшков и Маркова. Мислех, че сте по-интелигентен. Излъгал съм се. Сега не ми остава нищо друго, освен да Ви пожелаем лека политическа смърт. •

Г. Константинов

ГЕОРГИ КОНСТАНТИНОВ:

За интервюто с г-ца Офелия Велева

или как българският чадър бе заменен с български ключодържател в схватката със световния тероризъм

» » » продължава от страница 5

кона. Изчаках я да завърши словоизлиянията си и да ми предаде коренспонденцията между министъра и нейната шефка – хубавицата Светлана Джамджиева. Прочетох я внимателно. Господин министърът отговаряше на писмото на „Медия“ Холдинг Аг с изходящ №30 от 9.03.2007 г., че ще предостави исканите документи от фондовете на ДС, събрани за лицето (sic!) Г. Константинов, съобразно Инструкция №1 – 113/2002 г., издадена на 22 юли от същата година от предшественика му в кабинета Кобурготски – Георги Петканов, при условие, че представят пълномощно от мен. Беше напечатана и съответната Декларация за мое съгласие. Писмото на г-н министъра носеше регистрационен №1 4383 от 12.03.2007 г. и личния му подпис. Очевидно г-ца Офелия Велева не можеше да гоиде при „Хамлет“ Константинов на 11.03.2007 г. с писмо от ...12.03.2007 г.

Прочетох ѝ лежащия пред мен §13: „След влизането в сила на закона, използването на справочния апарат (картотеки, регистрацион-

Тя вярваше, че бе провела успешно своята мисия, а всъщност погведе Холдинга и провали възложителите на калната поръчка.

ни дневници, каталози и описи) и архивните документи на органите по чл. 1 (т. е. на ДС) се извършва само след разрешение на председателя на комисията.“ Законът беше влязъл в сила на 26.12.2006 г., седмицата след публикуването му в ДВ. Казах ѝ че при такава формулировка никои груг, дори „самият Румен Петков“ не може да разреши достъп до което и да е досие, освен председателят на просрочилата датата за образуването си комисия. Всяко нарушение на закона влечеше след себе си затвор от 6 години и глоба до 30 хиляди лева.

В първия момент моята натрапила се посетителка запита възмутено защо не съм ѝ обяснил това по телефона, след което смекчи тона и започна „да го усуква“. Дори повика по гжисема си на помощ своята шеф-

ка. Джамджиева ми каза, че министърът имал право на основание на Петкановата инструкция да предостави досието ми. Обясних ѝ с „бавен и равен тон“, за да може да го разбере, че никакви стари инструкции не са валидни след влизането на новия закон в сила. Но дамте бяха настоятелни (мероприятието трябваше да се проведе в срок) и аз „отстъпих“, като им казах, че преди да подпиша декларацията, ще „трябва да се консултирам с адвокатите си“. След кратки колебания те се съгласиха и ме запитаха колко време ще отнеме това. Явно бързаха с „публикациите“ си. Отговорих им, че ще са ми нужни два-три дни, но че трябва да ми дадат коренспонденцията си с МВР, „за да я покажа на адвокатите си“. Офелия се съгласи, но Светлана като по-малко глу-

повата каза, че това са оригинали. Моята посетителка ѝ каза, че ако не ми предоставят обменените писма, адвокатската консултация ще бъде невъзможна. Тогава, след кратко съвещание по телефона, двете жрици на в-к „Труд“ се съгласиха да ми предадат копия от тях, което и стана със завидна скорост.

Веднъж свършена деловата работа, започна „приятелският разговор“ между Офелия и „Датския принц“. „Впечатлена от историята ми“, тя попита дали имам нещо против да записва разговора ни? Само не ми каза, че иска интервю, нито, че ще го публикува. Сякаш бе забравила, че бе дошла да иска достъп до досието ми, за да документира „публикацията“ си. Приех офертата, защото бях сигурен, че ако ѝ бях дал да свири на флейта,

сигурно, подобно на Гилгенстерн, нямаше да може да го стори. Още в самото начало тя започна да ме разпитва за поставените бомби в „британската военна мисия“ и на статуята на Сталин, като се интересуваше най-вече от това дали не сме се замисляли за възможните невинни жертви? Задаваше същите въпроси, както следователите на ДС отпреди 54 години и аз ѝ отговорях по същия начин, а в себе си се смеех. Така „повече от час разговаряхме“ и „интервюто стана факт“. Радостно възбудена от успешно изпълнената мисия, на тръгване Офелия Велева ми каза: „Г-н Константинов, никога не съм срещала по-благ човек от Вас!“ Звучеше толкова фалшиво, че не ѝ отговорих нищо. Само я съжалих. Тя вярваше, че бе провела успешно своята мисия, а всъщност погведе Холдинга и провали възложителите на калната поръчка. За всяко гореказано имам свидетел, който присъстваше от началото до края на разговора ни.

Затова, Офелию, няма да ви питам „Вие честно момиче ли сте?“ Само ще напом-

» » » продължава на страница 7

Глобализация и антиглобализъм

» » » продължава от брой 2/2007

Въпреки всички флукуации, делът на безработните и нископлатените може само да расте, което ще нанесе окончателния удар върху вярата в „социалната държава“ и „капитализма с човешко лице“. Така че самостоятелна или като съставка на Глобалната империя на капитала, разширена Европа, както НАФТА и останалите обединения на държави и капитали в съвременния свят, си остават класови структури. Те ще бъдат двуетажни или многоетажни до края на капитализма. Доколко подобни хетерогенни структури, чиито социални слоеве във всяка държава-членка и в рамките на континенталните обединения се движат с различни скорости, ще бъдат устойчиви? Няма ли това да доведе до разкъсване на нишките между компонентите им, изтъкани от дипломати, политици или военни? Този въпрос остава открит с предизвестен отговор.

Някои привърженици на капитализма, между които и членове на Социнтерна, признават, че така наречената „невидима ръка“ на пазара не е в състояние да води глобалната общност към стабилност, мир и развитие“. Те вече избягват да говорят за социална справедливост,

заетост или чиста природа, което техните предшественици правеха, макар и от демагогски съображения. Бившият испански министър-председател Фелипе Гонзалес също признава, че сблъсъците, експлозиите, локалните войни и регионалните конфликти растат заплашително навсякъде, но и той вижда спасението в „заместването на хаотичната световна ситуация“ с „Новия световен ред“, различавайки повече на дебелината тояга, отколкото на моркова.

В такива условия и социална стратификация се образува това, което наричат световно село или още олигополис. Той има Център и периферия, като в най-далечната, най-обширна и многолюдна периферия са изоставените „зони на бедността“, които не представляват нито икономически, нито стратегически интерес за „центъра“. Подобни зони съществуват и във всяка отделна страна. В тях се концентрира отстраненото от трудовия процес население вследствие Роботронната революция. Безработицата води до поевтиняване на работната ръка и обезценяване на човешкия живот. В резултат се появява „излишно население“, което в различните страни се движи между 10% и 90%, в зависи-

Проблемът „просветителство или революция“ е фалшив проблем.

мост от близостта или отдалечеността му от Центъра. В редица страни от „развития Първи свят“ и дори в такива като България, намиращи се в първата или втора периферия, наблюдаваме засилване на ксенофобията, националния егоизъм и партиите от крайната десница. Как ще бъде решаван въпросът с този „излишък“ на население, засега няма еднотелно решение сред глобалното ръководство. Не само сред политизираните лумпени се раздават гласове за прибавяне към крайните решения на фюрера Адолф Шicklgruber или на Джугашвили, които комбинираше нацистките методи с робския труд в Архипелага ГУЛАГ. С проблема днес се занимават „сери-

озни учени“, автори на „психумани“ планове, като различни форми на биологическата война, чиито оръжия се разработват във фармацевтичните и химически лаборатории на най-големите мултинационални компании.

Паралелно с това се подготвя някакъв глобален апартейд-сегрегация. Цели страни и континенти се превръщат в гигантски бидонвили за бедните и „излишните“. При това те не са само в перифериите. Според бившия министър на Клинтън и професор в Харвардския университет Робърт Райх, едва 20% от населението на САЩ печели от глобализацията. Той апелира напразно към тях да съдействат за подобряване на стандарта на останалите 80% от съгражданите им. Там и навсякъде, предградията се превръщат в своеобразни гета, а богатите се надяват да оцелеят зад стените на своите резиденции и квартали, превърнати в острови на изобилието и охранявани крепости срещу вълните на световния океан на мизерията. Намиращите се във от укрепления с огради и електроника рай на богатите търсят и сигурно ще намерят начини да влязат в него. Емигрантите са вече в „крепостта“ и понеже са парии и „негрите“ на нашата „юдео-

християнска цивилизация“, те едва ли ще се поколебаят да отворят вратите на Последния Рим пред „варварите“. Още повече, че за „плебеите“ не е резервирана по-добра участ от тази на черните им събратя в САЩ, на които засега са предоставили гетата на големите градове. (В „страната на неограничените възможности“ такива с население над 1 милион са около 40.) В тях безработицата достига нерядко 80%. В добавка черните получават много по-често от „бледоликите“ жителство в затворите или пържене на електрическия стол!

Не по-малко страшна от материалната мизерия е духовната. Чрез глобализацията и завладяването на световния „културен пазар“ от американската „масова култура“ и туземните ѝ имитации, под заплаха е поставено съществуването на културното многообразие с неговите класически висоти – това най-голямо богатство на човечеството.

Затова в гетата на „Първия свят“ се нагнетяват омраза и бунт. Затова са контракултурата, протестните манифестации, стачките, експроприациите, саботажите, пожарите и уличните боеве със „силите на реда“.

(следва)

Георги Константинов

ГЕОРГИ КОНСТАНТИНОВ:

НА 31 МАРТ СЕ ПРОВЕЖДА

Интервю с Офелия Велева

» » » продължава от страница 6
ня, че имам слонска памет и газя като слон. А сега можем да преминем към баланса между планираното и проведено поредно активно полицейско мероприятие, чиято цел беше да помогне за елиминирането ми от Комисията.

На 14 март 2007 г. нашият разговор се появи в „Труг“ под заглавие „Бъдещето на света е анархокомунизъм“. Като изключим съкратеното с около 2/3 и две-три леки изопачавания, общо взето може да бъде доволен. За първи път след завръщането ми от емиграция бе нарушено мълчанието около анархизма, като получих възможност, макар и лаконично, да изразя вижданията си пред една 200-300 хилядна аудитория, което би ми струвало хиляди, ако го платях като реклама. Неяснотите поради съкращенията лесно могат да бъдат отстранени. Важното е, че за пръв, а може би и за последен път, в условията на „пазарна демокрация“, отправих нашето анархокомунистическо „послание“ към хората, за което мога само да благодаря на авторите на активното мероприятие и лично на г-ца Офелия Велева...

Наяве излезе една стара истина, която всички подхващат се на сцената политически субекти премълчават или се опитват да скрият: **че новите спецслужби са продължение на старата ДС.** За да докаже моята съпричастност с тероризма, „реформиранията“ НСС (която е комбинация от Шесто и Второ главно управление) използва архивните „документи“ на бившата ДС, с което извърши ново престъпление, позовавайки се повторно на тях! Това, че никои не постави въпроса за доказателствената им стойност след краха на большевическия режим и реабилитациите на десетки хиляди жертви на монтирани съдебни процеси през епохата на **диктатурата на номенклатурата** ще остане да тежи като надгробен камък върху всички псевдоопозиционери.

Разбира се и безсилието на шефа на НСС, който в подкрепа на тезата си за моя „тероризъм“ използва „Интервюто“ в „Труг“ като „самопризнание“, забравяйки, че и аз мога да провеждам контра-„игри“, за да разобличавам машинациите на неговите щатни и нещатни сътрудници. За да не изпада в подобни неловки положения,

бих посветвал г-н главния комисар Драшков да отвори Дело №951/1991 г., на Върховния съд. От неговото решение №205 от 17 април 1992 г. ще разбере, че съм **оправдан** от най-високата съдебна инстанция на РБ именно за това, че „Не е доказано по убедителен начин авторството на извършителите на общоопасните престъпления, инкриминирани в обвинението (НОХД 117/1953 г.), които са елемент от състава на чл. 71, т. 4, пр. II от НЗ, а признанията на подсъдимите по отношение на тези престъпления не са подкрепени с други убедителни доказателства.“

Следователно или липсват данни, или неговите предшественици от ДС са по-негодни и от Офелия Велева при събирането на доказателства.

И накрая, моят анархокомунизъм от една страна и позоваването на политици и жълти журналисти на неговите полицейски опити да бъде компрометиран от друга, показана още веднъж **кой е против и кои са за ДС!**

Или, ако си послужим с езика на футбола, нашият мач завърши с 3:0! •

Георги Константинов

Живеем в свят, където постоянно ни натякват, че „няма такова нещо като безплатен обяд“. Капиталистическата система, водена от неутолимата си жажда за печалба, унищожава околната среда, експлоатира по най-жестоки начини хората и животните и е докарала планетата до ръба на нейното унищожение. В днешното консуматорско общество ни трябва пари, за да живеем, а за да имаме пари, трябва да продаваме живота си на алчни работодатели.

Казват, че за всичко ни трябва пари. Така решихме да организираме този Free Festival, за да се противопоставим на днешното материалистично, морално апатично, алчно и постоянно подчиняващо се общество. Безплатният фестивал за свободни хора е алтернативно виждане за това как трябва да стават нещата. Всеки от нас има нещо, което не използва и не му трябва. Вместо да ги изхвърляме, решихме да ги споделим с хора, на които може да са им от полза. Така всеки носи нещо непотребно за него (стари дрехи, книги, дискове, играчки и тн.) и съответно търси дали другите са довели нещо, от което той има нужда.

Музика, храна, игри, грехи, веселба, без да даваш пукната пара
нужда. Всеки дава и взема, но дори и една стотинка не се обмена.

Освен безплатният пазар, на фестивала ще има безплатна вегетарианска кухня, музика и най-различни игри (хек на мрежа, жонглиране, скейтборд и др.), в които всеки от присъстващите може да се включи.

Организаторите канят всички и им напомнят да не забравяйте веселото си настроение, свежите си идеи и непотребните си вещи.

Нека заедно създадем общност на щедростта, взаимопомощта, социалната ангажираност, сътрудничеството и свободата! •

НЕ НА ПОЛИЦЕЙСКИЯ ПРОИЗВОЛ! Откъде се взеха?!

Здравейте, пише ви Христо Христов. Ще ви разкажа за една случка, която преживях преди два дни.

На 28.03.2007 г., докато отивах към НДК, бях спрял от двама полицейски служители от 4-то РПУ-СДП (Димитър Христов и Нено Йорданов) за извършване на проверка. След като им предоставих личната си карта, те казаха, че искат да ме претърсят за наличие на нелегални неща. Доколкото съм запознат със законната процедура при проверка, според Конституцията на Република България чл. 30 ал. 2: „Никои не може да бъде задържан, подлаган на оглед, обиск или на друго посегателство върху личната му неприкосновеност освен при условията и по реда, определени със закон“ и ал. 3: „В изрично посочените от закона неотложни случаи компетентните държавни органи могат да задържат гражданин, за което незабавно уведомяват органите на съдебната власт. В срок от 24 часа от задържането органът на съдебната власт се произнася по неговата законосъобразност“. Затова реших да откажа обиска на улицата и ги помолих да караме по редовната процедура, като ме закарват в районното, за да ми напишат протокол за обиск и ме претърсят в присъст-

вието на поемно лице. Тази моя молба очевидно раздразни полицаите. Почнаха да ми викат „гълтна ли го?“, „изяде го, а?“, а аз от много време не пия, не пуша, месо не ям, камо ли наркотици да вземам. Доиде една кола и тръгнахме към четвърто районно. По пътя полицаият Христов ми говореше, че не обичал хората от Разград и че София се напълнила с отрепки като мен, което лично ме засегна и накарва достойнството ми. След като пристигнахме в 4-то РПУ, влязохме в една стая, в която първо бяхме само аз и споменатите полицаи. Накараха ме да се съблека чисто гол и да извадя всичките си вещи. След като не откриха нищо, полицаият Христов пак започна да ми вика, че съм гълтнал нещото и щял да се радва да ме види разпенен и гърчещ се на улицата след 2 часа. Каза, че можели да ми дадат някакво „пакетче“ и да кажат, че е мое. Също така през цялото време ме наричаше „цървул“. Христов каза още, че ще ми пише акт за „неизпълнение на полицейско нареждане при проверка за наличие на оръжие“!!! – тоест моето желание да бъде претърсен по легален ред. Аз исках да пиша възражение срещу акта и докато обмислях какво да напиша, полицаите вкараха още един

задържан в стаята и почнаха да го бият, след което ми се развикаха да не се мотая, да пиша бързо, а Христов ме хвана за косата и каза да приключвам, че да не „подкара“ и мен. След като изтърпях всичко това и беше време да си тръгвам, полицаият Христов ми каза да не минавам повече по улицата (Тунджа), на която ме задържаша, защото щял да ме набие. Каза, че това ще е „първата частна улица“ и аз не съм бил желан там.

В общи линии това бе случката, която преживях. В момента съм подал жалба срещу полицаия Христов, както и ще обжалвам заповедта за задържане и измисления акт, който ми писаха. Знам, че всеки ден се случват подобни неща, но никои не предприема нещо по въпроса. Не трябва да се примиряваме и да скланяме глава, оставяйки се да ни тъпчат по всевъзможни начини. Трябва да отстояваме правата си, за което ще е най-добре да се информирате какви са вашите права и задължения, както и тези на полицаите. Знаейки това, вече няма да могат да ви правят на балами, а в случай на полицейски произвол, подавайте жалби, свържете се с адвокат или приятел юрист за съвет, но не оставяйте нещата така. •

bulgaria.indymedia.org

Порнографията с участието на „нашето“ правителство в Ирак блесна ярко, когато в Интернет се появи кратко видео, снимано от български наемници там по време на престоя им през 2003-та година. За да не остане по-назад от братското „обществено мнение“ и „нашето“ „обществено мнение“ се възмути от действията на войниците. Министерството категорично осъди подобно поведение и обяви, че ще бъде безкомпромисно към всякакви прояви, които накарват човешкото достойнство и петният авторитета на българската армия. Същевременно министърът заяви, че не е необходимо разпознатите на клиповете военни да бъдат наказани на всяка цена, защото много по-важно е да се върши работа, а наказанието не винаги е стимулиращо. За сметка на това обаче, мобилните телефони в армията занапред ще бъдат забранени по време на мисии. Значи, видиш ли, няма лошо да се правят простотии с пушка в ръка, стига да не ги снимаш на телефона.

Понеже министърът няма да ни го каже в очите, трябва да си го кажем сами: народът ни е пропаднал, циничен и продажен. И армията ни е такава. Не може някакви българи, които гледат само да

си напълнят гушите, да пращат други българи, които гледат само да си напълнят гушите, да защитават „свободата и демокрацията“, когато 99 от 100 българи мислят само как да си напълнят гушите. Или да си начешат самочувствието. Или да си наврат салама. Какво да се възмуцаваме, че някой си казал „Бати рошавия мангал“ или „Ела, не се притеснявай, да иба. Е, да беше с дъбе, три години по-голяма...“

Тя неща се чуват всеки ден по улиците от хора на годините и на акъла на „нашите“ наемници. Ако не искаме да се чуват там, не трябва да се чуват тук. Да направим така, че хората да не мислят само за горните неща, а да се замислят какво е „свобода и демокрация“, на да си ги извоюват, па тогава, ако рекат, да ходят с авторитет да ги разнасят по света. А не да си стоим кротко, да псуваме правителството и да гледаме себе си, щото те всички били маскарни. По-трудно е да научиш човек на човешчина, отколкото да излезеш, да напсуваш три пъти и да му праснеш две бири. Но хубавите работи трудно стават и ако се потрудим, може някой ден да се движим не сред наемници на чужда воля, а сред свободни хора за пример. •

zlatko1

НОВИНИ

Избори за евродепутати

За да бъдат избрани 18 души, ще бъдат похарчени над 10 млн. лева. Един депутат ще струва повече от 600 хиляди лева.

Щуро текучество в комисията по досиетата

След като ченгетата блокираха участието на Георги Константинов в Комисията по досиетата и отказаха достъп на кандидата на БНС, двама от кандидатите на управляващите – Христо Марински – кандидат на БСП и Бойко Ганчевски – на ДПС – са под въпрос поради заемани длъжности в ДС. Ако те се оттеглят, броят на напусналите първоначално предложени кандидати ще стане петима от общо деветте места в комисията.

Топлофикаторът

В края на месец март бившият шеф на „Топлофикация“, Вальо Топлото, направи ред вълнуващи изказвания като например, че сметките били големи въпреки меката зима, заради лошо управление на дружеството от сегашното ръководство. Също така, той по никакъв начин не бил източвал пари от дружеството, а това били „съвсем нормални бизнес отношения“. Някакви фирми му дали да им управлява парите, защото явно имал много свободно време като шеф на Топлофикация. Странно е също, че прокуратурата публично говори за 10 млн. лева, за които се дължат данъци, но в обвиненията до момента фигурират само 3 млн. лева. В същото време общата сума на откритите само дотук злоупотреби, преминали през „Топлофикация“, достигна 30 млн. лв.

Властта рече горивата да поевтинят, но те не разбират от дума

На 29 март 2007 г. Лукойл покачи крайните заводски цени на горивата: бензин А-95 Н поскъпва с 1.30%, бензин А-98 Н с близо 1.27%, евродизелът скача с 1.56%, а цената на пропан бутана се покачва леко с 0.4%, докато промишленият газбол скача с близо 1.70%.

ГЕОРГИ КОНСТАНТИНОВ:

Дончева, Петков и „бившата“ ДС

В свое интервю за в-к „Труг“ от 9 март 2007 г. на стр. 13 г-жа Татяна Дончева – зам. председател на Комисията по вътрешна сигурност и обществен ред към НС каза: „Да, той (Г. Константинов) трябва да бъде преценен както всички кандидати на базата на това, което има в архива на МВР.“

И така, ще ме преценяват, но не по оперативните дела на **днешната** Национална служба за „сигурност“, макар да нямат никаква стойност, докато по тях не се е произнесъл съдът, а по „онова“ в архивите на „бившата“ ДС. Това потвърждава безусловно тезата ми, която поддържах в разговора с една друга госпожа – Цвета Маркова – по Национално радио „Хоризонт“, че между ДС и НС„С“ е съхранена приемствеността. Нещо повече, шефът на последната и по-голямата част от състава ѝ е от „професионалистите“ на Второ главно и Шесто управление на „бившата“ ДС. Следователно резултатът от „Специалното проучване“ може да се смята за компрометиран и предварително предрешен.

Г-жа Дончева каза още, че: „смисълът на закона не е да си връщаме на ДС, а да се разчисти бъдещето на България и да се спре то да е в плен на ДС“ и че щяло да бъде добре „да го сторят хора, които няма какво да си връщат“. Признавайки, че бъдещето (без да говорим за настоящето) е в плен на ДС, тя извършва умишлена погмяна на казуса. Защото ако „нищо не остане покрито“ и се установи, че ДС е престъпна институция (което е публична тайна, защото точно затова нейните съпартийци в дните на Великия страх си гадоха вид, че я превръщат в „бивша“, опитвайки се да стоварят върху нея цялата вина за километричните престъпления на диктатурата на номенклатурата), т. е. ако нейният въпрос „палач ли е бившата ДС?“ получи утвърдителен отговор при разкриване на архивите на ДС, следва, че разкритите злодеяния на палачите трябва да послужат за „юридически цели“ и престъпниците да бъдат предадени в ръцете на правосъдието.

Именно това мое схващане за „смисъла на закона“ беше истинският мотив за Отказ №152 от 2 март 2007 г. на НС„С“, с който тя се опита с негодни средства да прикрие престъпниците. След като изнесените от НС„С“ на 7 март 2007 г. „правни основания“ пред Комисията по вътрешна сигурност и обществен ред към НС се оказаха несъстоятелни, беше свикано ново заседание на 14 март, пред

което главният комисар на службата Драшков трябва да направи своите нови „ужасяващи разкрития“.

На помощ на своя подчинен се притече министърът на вътрешните работи Румен Петков. В интервю от 9 март 2007 г. на въпросите на г-жа Люба Кулезич:

„Г-н Петков, не се ли чувствате надиграни от СДС и П. Стоянов, които трупат политически точки от това, че НС„С“ отказа на Г. Константинов достъп до класифицирана информация? И не се ли потвърждава опозиционната теза, че ДС е все още жива и продължава да репресира жертвите си, докато БСП се стреми към контрол върху разсекретяването на секретните архиви?“

той отговаря:

„Аз не искам да коментирам личността на Георги Константинов, но веднага трябва да кажа, че изцяло подкрепям решението на НС„С“. Те имат прекалено сериозни основания. И ако действително искаме да сме държава, и то правова, това решение беше абсолютно задължително... за такъв тип важни и чувствителни сектори, какъвто е сигурността на страната.“

„Да, но излиза, че държавата ни е правова според критериите на комунистическата ДС. Защото човекът (Г. Константинов) в младостта си е взривил статуя на Сталин, а не Белия дом. А и присъдата му е отменена.“

„Да, но същият човек миналата година в свое интервю твърди, че **правото се раздава от върховете на гражданите. Т.е. тук говорим за много ясен манталитет. Дали е взривил паметник на Сталин или друго нещо, все едно, той е взривявал. И това в която и да е цивилизована държава се определя като терористичен акт. Не може да има друго определение. Ако аз не подкрепя решението на тези момчета от НС„С“, които работят за сигурността на държавата, би било престъпление.“**

„Въпросът е по-скоро важен политически и морално – излиза, че съдите манталитет и убеждения също както ставаше едно време, и то на един 73 годишен човек, а целта ви всъщност е да елиминирате опозицията от Комисията за досиетата. Не изглежда ли така?“

„Това е аболутно непочтено..., неморално, некоректно“

и т. н., продължава г-н министърът да повтаря предишните си „аргументи“, които заслужава да бъдат анализирани.

Без да излага каквито и да е доказателства, той прави „почтени, коректни и високоморални“ внушения пред обществеността, че неговите „момчета“ от НС„С“ имали „прекалено сериозни основания“ и тяхното „решение било абсолютно задължително за сигурността на страната, ако действително искаме да сме държава, и то правова...“ И за да не остане никакво съмнение в

това каква голяма заплаха съм за сигурността на неговата „правова държава“, господин Петков измъква своите неопровержими „доказателства“ пак от старите архиви на ДС с... половинвековна давност и от някакво миналогодишно „интервю“.

Не зная откъде неговите доносници са го изровили, но едно е сигурно: господин министърът признава, че „разработките“ и „активните мероприятия“ на новите „момчета“ от НС„С“ продължават и днес в стила на старите копои от ДС. Но да видим какво е смутило него и „момчетата“ му?

Тезата, че върховният суверен – народът – трябва да бъде върхожен, за да може да решава свободно и ефикасно своите проблеми, както и да защитава вътрешния ред и отбраната на страната без полиция и армия, е било искане не само на анархистите. До началото на Първата световна война то фигурира в програмите на всички социалистически партии. И датира от времената на Парижката комуна (1871 г.), ако ли не от тези на всяка социална революция. Можем да го намерим даже в посветените от Карл Маркс агреси до Комуна или в отдавна забравената Ленинова брошура „Държавата и революцията“. Но докато Бенедикт Спиноза мисли, че „невежеството е аргумент“, г-н Румен Петков явно е на противното мнение и вместо за програми, говори за **мно-го „ясен... манталитет...“**, забравяйки че идеите и убежденията, а да не говорим за манталитетата, все още не са забранени дори в неговата „правова държава“ и анархистите в Република България са регистрирани официално и водят легален организационен живот. Така че, ако иска неговите „аргументи“ да имат някаква правна стойност, той би трябвало да побърза и внесе в НС законопроекти за забрана на организациите, на идеите, на революциите и на... изгрева на Слънцето.

Що се отнася до взривяването на „паметника“ на Сталин и всички други мои действия срещу диктатурата на неговата преименувала се партия и нейната терористична политика в течение на 45 години, независимо от оправдателната ми присъда на Върховния съд на РБ от 1992 г., трябва да му напомня, че дори „момчетата“ от ДС и Софийския окръжен съд през 1953 г. не посмяха да ги определят като терористични актове, а само като „общоопасни престъпления“, макар тяхната държава, от чиято практика самият г-н Петков се е отрекъл, да не беше чак до там „цивилизована“.

Ето защо подкрепата на сегашното „решение на момчетата в НС„С“, които работят за сигурността на държавата, би било престъпление“, доколкото тя е в абсолютен разрез с постановленията на **Закона за обявяване на комунистическия режим в България за престъпен**, обнародван на 5 май 2000 г., който продължава да е в сила.

Според чл. 2, ал. 2 на този закон „ръководствата и ръководните дейци на БКП са отговорни за:

1. отнемане на гражданите всяка възможност за свободна изява на политическата воля...
2. нарушаване основните принципи на демократичната и правова държава, международните договори и действащите закони...
3. системно нарушаване основните човешки права...
4. преследвания срещу гражданите с използване на:

а) езекуции, нечовешки затворнически режими, лагери за принудителен труд, мъчения, подлагане на жестоки насилия.

б) освидетелстване или насъщяване в психиатрични заведения, като средство за политически репресии и т.н. и т.н.
5. безнаказано извършване на престъпления и предоставяне на незаконни привилегии на лица взели участие в престъпления и преследване на други лица;

6. подчиняване на интересите на страната на чужда държава до степен на обезличаване на националното гостойнство и практическа загуба на държавния суверенитет.

А в заключителния член 4 на закона е казано:

„Всички действия на лица, които през посочения период са били насочени към съпротива и отхвърляне на комунистическия режим и неговата идеология, са справедливи, морално оправдани и достойни за почит.“

Така че, ако г-н Румен Петков и неговите „момчета“ от НС„С“ са „почтени, морални и коректни“, би трябвало да свалят шапки и застанат прави, когато говорят с мен, а не да се ровят в боклуците на „бившата“ ДС и нейните стари и нови доносници. Отделен въпрос е доколко „режимът“ от 9 септември 1944 г. до 10 ноември 1989 г. е „комунистически“, но него няма да поставям тук, защото очевидно теоретичните спорове не са най-силната страна на министъра на вътрешните работи.

На друго място разглеждам произхода, същността и целите на изложените от генерал Драшков пред парламентарната Комисия по вътрешна сигурност и обществен ред нови „мотиви“ за отстраняването ми от архива на „бившата“ ДС. •

Георги Константинов

НОВИНИ

Бюджетът се гъни

Към края на февруари консолидираният бюджет на България отчита дефицит в размер на 19,9 млн. лв., показват данните на Министерството на финансите. От началото на 2007 г., в съответствие със сроковете за плащане, България започна да превежда вноската си в бюджета на Европейския съюз. Към края на февруари са преведени 146.5 млн. лв., а общият размер на вноската на България за 2007 г. е 634.4 млн. лв.

Що е Кабил заменил (пак)

Земеделското министерство заменя земеделски земи с частни собственици по същата скандална схема, както с държавните гори. Над 330 000 дка държавни ниви са дадени на частници от 1998 г. до края 2006 г. Общо 4055-те сделки са направени по процедура от Закона за земеделските земи, която цели уедряване на парцелите за ефективното им обработване. Всеки бартер е подписан от съответния аграрен министър. Някои от сделките са повече от абсурдни – частници предлагат на държавата ниви с ниско качество и съответно (!!) получават земи на добро място, оценени на много ниска сума. През юли 2005 г. Асенов чрез фирмата си „Уинтер спорт“ получил първите 158 дка държавни земи край Смолян, оценени на 13 667 лв., а в замяна е предал вилна земя с площ 150 дка край Генерал Тошево, оценени на 97 500 лв. Миналата седмица „Сега“ разкри, че Асенов е бил едновременно дарител на президентската кампания на Георги Първанов и Неделчо Беронов. Фирма, свързана с него, е финансирала и двамата с по 30 000 лева.

За година губим повече хора, отколкото през Първата световна

Към края на 2006 г. по предварителни данни изчисленото постоянно население на България е 7 679 290 души. За една година, в резултат на по-големия брой умиряния, отколкото раждания, населението е намаляло с 39 460 души. Първата световна война продължава над 4 години и отнема живота на 87 500 млади българи.

Отчуждението в обществото

Днес едно от най-възприетите материални схващания за еволюцията на човека е, че той се различава от хомоподобните маймуни, защото, за да задоволи нуждите си, изпълнява три последователни етапа, които го превръщат в завършена личност, т. е. в човек.

Първият е **поставянето на цел**, която да задоволи дадената човешка потребност. Ако човек е гладен, си поставя за цел да яде, ако е жаден да пие вода.

Вторият етап, който следва след поставянето на целта, е начинът, по който тя ще се извърши, или **определяне средствата**. Някои неща можем да черпим направо от извора, но за други трябва да си помагаме. Ако искаме да изядем ябълка от дървото, първо трябва да вземем прът, с който да я обрулим. Прътът в случая е нашето средство, с което извършваме поставената цел.

Накрая е самото изпълнение на горните два етапа. **Осъществяване на целта чрез използването на средства за нейното постигане**.

Всички тези три етапа се определят от науката като средства за дейност. В течение на еволюцията

средствата за дейност от индивидуални стават обществени. Изграждането на йерархични социални институции води до поява на неравенството.

С появата на държавата, съставена от нейните йерархични институции, средствата за дейност започват да се разпределят. Тези, които стоят най-отгоре в йерархията, започват само да поставят целите. Тези под тях само да определят средствата за постигането им. А най-низшите слоеве на обществото само да ги изпълняват.

Ако погледнем миналото и настоящето на човечеството, ще видим, че няма нито една държава била тя абсолютна монархия или представителна демокрация, при която да не се разпределят по подобен начин средствата за дейност. В съвременното общество пак ще видим, че тези, които стоят най-отгоре, а именно управляващите ни политици, нямат никаква друга функция освен да поставят целите, без да се съобразяват с истинските нужди на обществото като цяло, а само със своите собствени.

Когато човек няма възможност и не изпълнява трите основни дейности, той

деградира и тук вече става дума за незавършеност на личността, последвана от състояние на отчуждение, което е един от най-големите социологически проблеми в днешно време.

Отчуждението е състояние на духа, при което социалният ред се възприема като нещо далечно, неразбираемо и измамно, отвъд реалната нужда. Поради това събужда апатия, оттегчение и дори враждебност. Когато индивидът е отчужден, той е потиснат или в състояние на фрустрация и може да изпадне в агресия. Натискът, който оказва социалният ред в лицето на държавата води неминуемо до отчуждение. Колкото по-сложен става държавният механизъм, колкото повече се разделят основните дейности и поверяването им на отделни индивиди, толкова повече съществува този индивид губя своята идентичност, което, вместо да допринесе за социалния ред, води до **социално безреגיע** и може да доведе до аномия, разпадане на самото общество.

От изследователите на това състояние на индивида Йозиф Шумпетер пръв развива тезата си и стига до извода, че капитализмът

има свойството да отчуждава интелигенцията.

Има различни видове отчуждения като отчуждението от миналото и историята, отчуждението от рода и родното място. С тенденцията за урбанизация се появява и това отчуждение, лишене от контакт с непосредствената природа и рода. Родното място е силен ориентир за определяне на човека и неговата идентичност. Проявата на отчуждението от родното неминуемо влияе върху същността му.

В съвременността човек все повече се оприличава чрез социални взаимоотношения и съответните им общности. Когато човек бъде лишен от общността, към която е принадлежал, той се маргинализира.

След като констатирахме отчуждението с помощта на научно обобщение, можем съвсем спокойно да го приведем като още едно доказателство и направление към тезата, защитава на от анархизма, че държавата, капитализмът са неспособни за човешкия индивид и водят неминуемо до неговата деградация и отчуждение. Щом развитието на държавата и нейното

» » продължава на страница 11

ВЪПРОСИ ПО БЕЛИТЕ ПОЛЕТА НА НАВКАТА

Загадките на черния континент

От Аксумската колона в Етиопия до Египетските пирамиди и Китайската стена

Мусолини, след завладяването на Абисиния, както наричат Етиопия през 1937 г., откъква древната каменна колона от Аксум и я пренася в Рим като грандиозен символ на своята военна победа и италианска военна мощ. Но през 1945 г. италианските комунисти ще обесят „героя“ Мусолини с краката нагоре. Така, обратно на традицията по обесванията, е завършил „героизмът“ на Мусолини.

Но да се върнем към стелата от Аксум. Стела се казва на каменна плоча със съответен надпис или текст, който разказва за събитието, което е причинило изработването на подобен исторически паметник, предназначен да запагети нещо изключително значимо за памет към бъдещето.

Кое е причинило издигането на този каменен паметник? В съвременните журналистически материали има различни противоречия. Колоната на Аксум е много стара – едно сведение посочва, че тя е издигната преди 1700 години, друго измества издигането ѝ преди 3000 години. Моите интереси се насочиха главно към технологията, която е изработила тази каменна

колона. Става дума за един монолитен каменен блок тежащ 160 тона и дълъг 24 метра. Колоната е изработена от древните етиопци и издигната след тяхната военна победа – за да се запомни завинаги, че Етиопия във времето винаги побеждава. През моето пребиваване в Етиопия, когато задавах въпрос на мои събеседници от всички възрасти, ми се отговаряше с особено достойнство, че това е символът за непобедимостта на Етиопия и това е Аксумският обелиск – днес символ на свободоволието на етиопците.

През 1947 г. Етиопия прави заявка в Обществото на народите, че си иска обратно обелиска. Това става едва през 2005 година с помощта на руски транспортен самолет.

При всичките ми изследвания не ме е напуснал въпросът как древните етиопци са могли да изработят такъв монолитен камък с качества на скулптурен уникум, тежък 160 тона, да го издигнат и той да стои хилядолетия изправен, без дори земетресения да го помръднат. Колко ли каменари са посветили своя талант, за да може той да се изработи

и как е станало всичко това възможно при онази историческа отдалеченост?

Намирах някаква технологична връзка между модела на изработването на Египетските пирамиди и този каменен обелиск – и при двата модела има впечатляващи прилики. В Етиопия има много планини и скали, в Египет няма – само пясъци около града на пирамидите. Но транспортването на 160-тонен каменен блок е загадка – със слонове, с камили, с коне или е впрягана само човешка сила.

Но най-значимият въпрос остава изработката на този огромен каменен блок. С какви длета е изчукван камъкът, колко време е отнело на колко каменогелци, как са работили над него и какво обучение са имали тези майстори, за да се наемат и да осъществят този колосален проект на победата. Най-вече как инженерно е била осъществена изработката на каменният блок? Колко технологически етапа е трябвало да се преодолеят, за да се стигне до резултата, който днес буди нашето възхищение.

Несъмнено следва да намерим връзка и с технологично-инженери при строител-

ството на Великата китайска стена и с Пирамидите на Перу.

А нашите траки – обратно на каменните идеи на другите – са вкопавали гробниците си в земята, покрити с тракийски могили, които са също подобни на пирамиди.

Връщането на аксумската колона след 68 години е нова технологическа мистерия. То се осъществява с най-мощния самолет на нашето време – руският Антонов 124. Бих искал да узная поредица конкретни данни за този уникален транспорт. Колко бензин е разходван, колко време е продължил полетът и как е станала цялата работа? Как е станало приземяването при тази тежест? Как от летището е пренесен този обелиск до оригиналното си местоположение?

Как при своя фашистки проект Мусолини е откънал обелиска – това е другият ми въпрос, на който все още нямам отговор, защото авиотанкер като „Антонов“ Мусолини е нямал. •

Искрен Азманов

1343 София

Люлин бл.210 Вх.Ж ап.114

Тел: 089-673-6807

iazmanov@excite.com

Философията на Михаил Бакунин

» » продължава от брой 2/2007

Преход от идеалистическата диалектика на Хегел към диалектиката на социалната революция

Като провъзгласява своя диалектически принцип „Die Lust der Zerstörung ist auch eine schaffende Lust!“ („Страстта към разрушаване е също така творческа страст!“), разкриващ диалектически-противоречивата природа на революционната дейност, респективно на революционната страст, единството в нея на двете полярни страсти – страстта към разрушаване и страстта към създаване, у самия Бакунин се извършва дълбок, коренен поврат: неистовата бакунинска страст към абстрактна философска рефлексия се превръща в също тъй неистова, развихрена, неудържима страст към революционна дейност, в страст към разрушаване, която по своята дълбока същност е съзидателна, творческа страст. В огъня на тази революционна дейност на Бакунин, изпълнена с нечовешки страдания, но и с възвишени възторзи, за каквито малцина са достойни, идеалистическата система на Хегел и съдържащата се в нея идеалистическа диалектика се претопяват, за да възникне една нова философия – раззърнатата *анархическа философия на Бакунин*, в основата на която и в исторически, и в теоретически план лежи споменатият по-горе принцип.

Още по времето, когато Бакунин пише статията си „Реакцията в Германия“ или току-що я е написал и публикуването ѝ все още е предстоящо¹, във всеки случай по времето, когато нейното съдържание е вече изкристализирало в съзнанието му, в писмата си до Русия той изразява критическа преоценка на отношението си към идеализма. Наистина, той продължава да се смята за привърженик на идеализма, но сега вече смисълът на това понятие при употребата му от него съществено се променя. Главното в *истинския идеализъм* за Бакунин по това време е, че *ориентира човека към*

действителността и към активна дейност. Тази нова у Бакунин философска позиция съдържа в себе си следните четири положения, отнасящи се към един от фундаменталните раздели на философията – теорията на познанието:

1. Ориентирането на човека към действителността и към активна дейност изисква *нашето познание да се изпълва само с реално съдържание*, т. е. само с такива мисли, които отразяват фактическото положение на нещата, или пък подлежат на осъществяване в бъдеще, в противоположност на така наречената от Бакунин „постен идеализъм“, който чрез абстрактни спекулативни фрази, изпълнени с „понятия-призраци“, т. е. с понятия, които са лишени от реално смислово съдържание и изразяват „безжизнени мисли“, т. е. мисли, които нямат отношение към жизнените процеси, откъсва човека от действителността и така го обрича на пасивност.

2. Тази ориентация на човешката личност и по-специално формулираното в предигущата точка положение изискват от своя страна „да се наричат нещата с истинските им имена“, т. е. *нещата да се разглеждат такива, каквито са в действителност*, което е в противоположност на това те да се заместват от някакви абстрактни понятия, имащи напълно самостоятелен, съвсем откъснат от реалното битие „живот“, пораждащи се едно от друго в един процес на саморазвитие на някаква абсолютна идея, както е, например, в идеалистическата система на Хегел.

3. Реално познание, свързано с разглеждането на нещата такива, каквито са в действителност, за което става дума в предигущите две точки, може да се постигне само в процеса на активна обществена дейност, при което определена роля играят и емоциите, и интуицията, а не чрез затворени в себе си, изградени чрез чисто умозрителни средства „теоретически построения“.

4. Постигането на истинно познание за действителността предявява към познаващата субект изисквания от морален характер, които Бакунин изразява алегорично като изискване за „свободно, чисто и смирено сърце“: (4.1) той да притежава вътрешна свобода, която е „сама себе си създаваща дейност“, с други думи казано познавателната дейност да е независима по същество от външните условия на живот; (4.2) интелек-

туална скромност, разбира на като противоположност на „теоретическото... високомерие“, в самозалъгването на индивида, че в знанията и мислите си стои много по-високо, отколкото е в действителност, което обикновено има за резултат отказ от упорита дейност за усъвършенстване на знанията си, пасивност, интелектуален мързел.

Както се вижда от горното, философските разсъждения на Бакунин по това време за отношението на човека към действителността се изпълват по същество с материалистическо съдържание, което, обаче, по инерция се изказва все още в идеалистическа словесна форма. В тези си разсъждения той продължава да употребява с дълбоко уважение понятието за бога, но сега вече за разкриването на неговата същност Бакунин употребява не привичната за християните нежна думичка „любов“, а думата, която с огнено-кървави букви е изписана по знамената на революционните барикади: СВОБОДА.

Разбира се, формулираните по-горе философски положения Бакунин е изразил в споменатите писма не в такава аналитична форма, а по бакунински, с бакунинска развихрена страст:

„... бъдете уверени, че действителността... е във вас самите, във вашите личности, но тя е достъпна само за тези, които пристъпват към нея със свободно, чисто и смирено сърце; тя е проста и затова е недостъпна за теоретически построения. Само свободното дело може да я разбере – животът се разбира чрез самия живот и делото чрез самото дело. Смирението, за което аз говоря, все пак не е това лъжливо и малодушно смирение, за което ви убеждават, но напротив, то е висша гордост на човека. Тя само е противоположна на теоретическото и бездействено високомерие, а не на гордостта, не на високото достойнство на човека, създаващо бога единствено като свободно, неограничено свободно дело. Бог е свобода, а свободата се осъзнава само чрез свобода. Свободата пък е висша... сама себе си създаваща дейност.“²;

„Вие сигурно точно така, както и аз, чувствувате в себе си непреодолима потребност да се изтръгнете от този свят на призраци, безсилни чувства и безжизнени мисли, в които всички ние повечето или по-малко живяхме във време оно, за вас сигурно така е необходимо, както и на мен, да се наричат нещата с истински-

те им имена и да се живее само с тези чувства и мисли, които имат силата на непосредствено живо осъществяване. Само действителността може да ни удовлетвори и това е така, защото действителността е силна, енергична, т. е. тя е истинска истина. Всичко останало е празна работа, призрак... постен идеализъм.“³

Тези нови философски идеи на Бакунин, представляващи логическо следствие от философската позиция, застъпена в статията му „Реакцията в Германия“, в съответствие с тяхното съдържание, не са просто елементи на затворена в себе си, откъсната от жизнената дейност, чисто мисловна, философска система, какъвто характер са имали философските му идеи по времето, когато е бил в Русия, а са преди всичко, главно, оръдие за насочване на човешката дейност, поведението на личността, включително и на собствената на автора им личност, в една или друга рационално-обоснована посока. В същия ден, в който написва горните редове, но в друго писмо, агресивно до единия от братята му, Бакунин съобщава за взетото след дълги размисления решение „никога да не се завръща в Русия“⁴. Тази извънредно важна, съдбоносна стъпка в живота му е съвсем разбираема в психологически план като се вземе предвид неговото образование и възпитание в западноевропейски дух, получено от баща му още от ранна детска възраст (ср. „Свободна мисъл“, 2007 г., бр. 1, с. 2), благодарение на което той се оказва по-приспособен към условията на живот – както политически, така и по отношение на обществените нрави – в Западна Европа, отколкото в родината си. Това обстоятелство, съчетано с многостранната му надареност, която е била така атрактивна за западноевропейските интелектуалци, е способствало Бакунин бързо да завързва дълбоки, здрави приятелски връзки с видни културни и обществени дейци отначало в Германия, а впоследствие и в други страни от Западна Европа, докато при напускането на Русия той е в конфликт с голяма част от приятелите си и на пристанището в Петербург е бил изпратен само от един човек – Херцен. Наред с тези психологически мотиви, това съдбовно решение на Бакунин получава логическо обосноваване от цитираните му по-горе философски разсъждения: от тях непосредствено се налага логическият извод за автора им, че за

постигането на истината за действителността той трябва да се отгаде на активна, обществена, свободна дейност, а като се вземе предвид го болка познания на същия факт, че в условията на самодържавието и особено на засилената реакция след бунта на декабристите не е възможно такава в Русия, то с логическа необходимост се налага извода, че той трябва да я напусне. А това означава, че нелесно взетото решение за напускане на родината си Бакунин е взел, не за да се отгаде на сладък живот, изпълнен с развлечения, каквито в Западна Европа са привлекли немалко руски дворяни за временни посещения, а за да се отгаде на активна обществена дейност, в която той вижда и пътя за постигане на истинското познание на действителността.

Същите тези философски разсъждения мотивират и друга важна стъпка в живота на Бакунин. По всяка вероятност усетил, че свободата му е застрашена в пределите на Германия, Бакунин заминува за Цюрих. Това пътуване за Бакунин е не само движение от единия град до другия по маршрут по повърхността на земното кълбо, но и вътрешно движение по маршрут с духовни измерения: като напуска Германия и преминава в Швейцария, Бакунин напуска философските си занимания с академичен характер и преминава към конкретна политическа дейност, която с течение на времето прераства в революционна дейност. Като девиз на тази дейност, на която Бакунин се отгава с цялата си страст и която заменя академичните му занимания с философия, са финалните думи на статията му „Реакцията в Германия“, които, както се вижда от казаното по-горе (включително в предишния брой на „Свободна мисъл“), са квинтесенция на дългогодишните му, енергични занимания с философия:

„Страстта към разрушаване е също така творческа страст!“

(слева)

Ст. н. с. I ст.

д. ф. н. Борис Ченгов

Бележки

¹ В началото на м. юли 1842 г. Михаил Бакунин съобщава на един от братята си, че пише статията, а тя излиза от печат на 17-21. октомври с.г. – ср. Бакунин М.А., Собрание сочинений и писем, 1828-1876 гг., под ред. Ю.М.Стеклова, т. III, Москва, 1935 г., с. 108.

² Письмо сестре Татяне [Конец лета 1842 года], пак там, с. 111.

³ Письмо родным 9-го октября 1842 г., пак там, с. 115.

⁴ Письмо брату Николаю 9-го октября 1842 г., пак там, с. 120.

Две лястовици на мира в Израел и Палестина

Солидарни срещу войната, разделението и омразата

На 15 октомври сутринта двама млади анархисти са заловени от съответните полиции в Израел и Палестина. Двамата подсъдими имат еднакво виждане за самоизбиванията между двата етноса. Пред съда казват: „Вашите взаимни престъпления са огромни и те са продукт на двете страни – Израел и Палестина. Ние се борим за нов свят на мира и справедливостта. Който има уши, да чуе нашия зов.“

Омри Еврон роден и живее в Израел. Членува в анархистката организация в своята страна. Лайла е жителка на село Бугрус, е активна участничка в анархисткия палестински колектив *Against the Wall* и екологично-то движение.

Пред съда Омри без страх заявява: „Аз отказвам да служа във вашата армия. Не мога, не искам да нося войнишка униформа. Не желая да се подчинявам на военните заповеди. Моят отказ да бъда войник е осъзнат протест против продължителната окупация на Палестина. Да живее и пребъде ми-

рът и равенството между народите.“

Лайла отговаря пред съда за 11 обвинения, от които 3 са особено тежки: постоянна борба против палестинската полиция, отхвърляне на военната промишленост, борба против враждебното разделяне между палестинци и израелци. Пред съда тя заявява: „Извършените престъпления са незаличими и са подло деяние на двете страни – Израел и Палестина.“ Лайла е за премахване на враждебното противопоставяне на двата етноса – израелци и палестинци.

Казват, че една лястовица пролет не прави, но тя е предвестник на пролетта. Двете анархистки лястовици имат широко отворени очи към убийствената действителност. Те ясно подчертават: военните сили и намеса в живота не носят мир! Те рушат, разделят народите, хвърлят ги в непоносима мизерия. Примери много: Ирак, Афганистан, Пакистан, Югославия. В тази хаотична действителност Омри и Лайла с риск за

живота си носят пролетното слънце на високоевичния анархизъм и казват на своите сънародници: Престанете да се самоизбивате! Отречете войска и отечество! Отхвърлете капитализма, чийто възли принцип е „по-силният изяжда по-слабия“. Организирайте се според анархисткия принцип в свободни независими общини по места, на базата на икономическото равенство. Федерирайте местните общини в свободни равноправни федерации. Конфедерирайте федерациите. Така, с анархисткия морал вие ще бъдете свободни равноправни граждани, ще живеете в мир и взаимно разбирателство.

Да подкрепим лястовиците на мира, свободата и равенството. Адресът на Омри е: *Omri Evron, Prison 4, Military Post 0250, IDF, Israel*, а на Лайла: *PO Box 350, Reut 71908, Israel*.

Данните са взети от органа на Френската анархистическа федерация *Le Monde Libertaire*.

Тр. Марулевски

Според излязла наскоро статистика „2/3 от бедните в България са жени, жените в България работят по 50 часа седмично, плюс близо 5 часа домакински труд, а мъжете са заети 41 часа, като в домакинството се включват по 2 часа. Българските жени работят нискодоходни професии и получават по-ниски пенсии.“ В същото време „повече от половината българи, завършили висше образование, са жени, съответно 57% за бакалаври и магистри, и 50% за докторски титли.“, но жените обикновено завършват в хуманитарни специалности, които трудно се реализират на пазара на труда, като филология и педагогика. Обаче всичко това ни се спестява, защото никои не печели от него. Затова за „празника“ няма да видите по телевизията шивачки с почервенели очи, няма да видите затлъстели домакини, изгърбени от чистене у дома, няма да видите 70-годишни баби да гледат кокошки на село или 13-годишни момичета в педофилски продукции. Вместо това ще видите елегантните форми на експлоатацията – манекенките и журналистките, разни

„културни“ лица, които ще ви обясняват колко са развълнувани и колко прекрасен празник бил днешният.

Убеждават ни, че трудната и сексуална експлоатация на жените отдавна била в историята. Вече всички са щастливи и задоволени, имат дори право на глас и право на оргазъм, поне у нас. Борбата е спечелена толкова отдавна, че дори вече не я помним. Днес, вместо рутиници и псувни, жените получават цветя и парфюми. Спечелена е от хора, които вече никои не помни. Човек трябва да се разрови в енциклопедичните източници, за да научи кой и какво за 8-ми март.

Но ако решите да зарадвате някоя жена край себе си с букет цветя и влезете в някой магазин на 8-ми март навечер, ще видите как продавачките празнуват своя празник заровени в повяхващи рози, прегърбени от умора и завиващи неспирно нови и нови букети за залезани пичове тръгнащи да „свалят“ някоя като тях. Може би тогава ще си проличи най-добре какво толкова има да празнуваме на този ден.

Златко Костадинов

КОНТРАКУЛТУРА

Los fastidios във Варна

На 13 март в град Варна се проведе един от най-добрите до момента концерти за българската пънк/о/ска сцена. Италианската стрийт пънк/о/ска група Los fastidios сбъдна мечтите на много свои фенове, дошли да ги слушат на живо. В клуб „Зона 51“ публиката подгряха варненските групи „Момчета с кубинки“ (пънк/о/и) и Pizza (ска). Шоуто на Los fastidios продължи повече от час, като групата изсвири песните от новия си албум „Rebels'n'Revels“ (2006), както и добре известните си стари хитове – „Antifa Hooligans“, „Bira, Oi e divertimento“, „Animal Liberation“, „Rabia dentro il cuore“, „You will never walk alone“ и други.

Повече от 150 души доптуваха до Варна от различни краища на родината, членове на АФА-София, Пловдив, Бургас, антифашисти от Варна, активисти на ФАБ. Залата едва издържа да не се пръсне по шевовете при бурните скандирания на публиката. Преди и след концертта осъществихме контакти с всички членове на банда, запознахме ги с анархистичната и антифашистката дейност по нашите земи, обсъждахме бъдещи съвместни действия и идването на групата в София за концерт в близко бъдеще.

За всеобщо удоволствие гостите от Верона останаха очаровани от концерта и феновете. С малки изключе-

ния до сериозни произшествия не се стигна.

Los fastidios са една от най-важните банди на съвременната стрийт пънк/о/ска сцена. Групата е формирана във Верона (Италия) в края на 1991 г. от вокала Енрико (добре позната фигура от италианската сцена, основател на италианския лейбъл Kob Records). През 1992 г. издават първата си касета. С първия си сингъл „Bira, Oi e divertimento“, групата се утвърждава на европейската сцена.

Стильът на Los Fastidios е стрийт пънк, смесващ класическия британски пънк/о/и от 80-те с хардкор, ска и rock'n'roll ритми. Песните им са предимно на италиански език, но някои от тях са на английски, испански и френски. Текстовете им са вдъхновени както от обикновени улични ситуации, така и от сериозни социални проблеми. През последните години Los Fastidios участват в много инициативи, като свирят на концерти в подкрепа на сапатистите в Чиапас, за правата на работниците, против войната, против расизма, за правата на животните, против капитализма и неолиберализма.

Los fastidios организират голям брой турнета из цяла Европа.

Отчуждението...

» » » продължава от страница 9

„усъвършенстване“ води до все по-голямо отчуждение на хората от нея, значи тя е неприемлива за тях. Живите примери за това са пред очите ни. Класа, работеща в производството, все повече се превръща в обслужващ персонал на роботронните достижения. Това води неминуемо до ограничаване на човешката функция само до осъществяване на цели, които самият работник не си поставя, а са му спуснати от административните органи на предприемачето, а те целелолагат единствено печалба, без да са наясно има ли нужда човечеството от това, което се произвежда. Такова разделение на труда и функциите са в разрез с постиженията на човешката еволюция. Това води неминуемо до други проблеми, като неефективно разпределение на богатата и свръхпроизводство на ресурси, замърсяване на околната среда.

Като идеолози и анархисти не можем да бъдем само в ролята да констатираме. Нашата работа е, освен да провеждаме научни изследвания или да черпим информация от такива, да потърсим изход от всеки проблем, който е в явен разрыв с хуманността и морала.

Изходът от отчуждението от обществото не е в бягство от самото общество, защото всички знаем

от редица изследвания, че това би довело до края на човешкия индивид и род. Изходът от отчуждението е в самата социализация. Щом един обществен строй е несвойствен, то той трябва да се замени с друг. След като йерархизираните ни държавни общества са несвойствени, трябва да се заменят с недържавни и неийерархизирани такива. Или с други думи, алтернативата е общество, изградено на принципите на анархизма. Общество, което няма разделение на труда на базата на основните човешки функции: целелолагане, опосредяване, целеизпълнение, а чисто браншово. Общество, което е свободно и което дава пълна възможност на всеки един индивид да прояви най-добрите си качества и развие заложените си.

С течение на времето виждаме, че проблемите на обществата, регулирани от държавите, стават все по-големи. С всеки един момент се убеждаваме все повече в несъвършенството на държавата и капитализма. Остава на хората, търсещи изход, да забележат, че всеки един от тези проблеми намира решение в анархистката платформа и то по такъв естествен начин, който не противоречи на нито един от неговите принципи.

Александър Ангелов

Паметна плоча на Христо Несторов в село Габарево

На 24 март в село Габарево беше официално открита паметната плоча на анархиста Христо Димитров Несторов – Ицата, загинал в сражение с болшевишката милиция и армия на същата дата през 1954 г.

Присъстваха представители на организацията на ФАБ от страната, както и близки роднини и съселани на Христо Несторов. Беше разпространен в-к „Памет“, посветен на Ицата, издаден специално по този повод от карловската група на ФАБ.

Пред паметната плоча говориха анархисти, както и дъщерята на Христо Несторов – Горяна.

Христо Колев ни припомни съдбата на легендарния анархист: „Изпитал ужасите на репресиите, няколко пъти сам си копае гроба, преминал през всички затвори и участвал във всички по-важни събития в страната.“

Честит юбилей!

инж. Димитър Николов Филипов
дългогодишен читател и сътрудник на „Свободна мисъл“, навърши 80 години на 27 февруари 2007 г.

Поздравяваме го с искрена обич и признателност и му желаем още много години щастлив и пълноценен живот. Нека бъдещето да е по-дълго и по-достойно от миналото!

съпруга Гургина,
дъщеря Роза,
внучка Даниела

За контакти с юбиляра тел. 052 319 982

Възпоменание

На 30 март 2007 г. се навършват 3 години от смъртта на **Кирил Гинев Михов**

Роден в с. Бяло Поле, Старозагорско, живял и работил в Стара Загора. Член на ФАБ от ученическите си години.

Поклон пред паметта му!

От семейството

Възпоменание

На 3 април 2007 година се навършват 6 месеца от смъртта на **Калчо Стоянов** от село Търничане, Казанлъшко. Поклон пред паметта му!

АНАРХО РАДИО ПРОГРАМА ДИВЕРСИЯ В ЕФИРА

Денонощието има само 24 часа. Искаме ги всичките. Малкото предаване става голяма програма. След като повече от година разкъсваше ефирната радиоскука в съботния следобед, екипът на предаването реши да прави 24-часова програма в Интернет. Можете да слушате пробното излъчване на адрес:

<http://a-bg.net/dve.m3u>

ПОЛЕЗНИ КНИГИ НА НИСКИ ЦЕНИ

Федерацията на анархистите в България предлага следните заглавия на анархистка литература на достъпни цени:

КНИГИ:

1. Основи на безвластието – Г. Хаджиев	1 лв.
2. Национално освобождение и безвластие – Г. Хаджиев	1 лв.
3. Вчерашни, днешни и утрешни проблеми – Г. Хаджиев	1 лв.
4. История на безвластническото движение в България – Г. Хаджиев	1 лв.
5. Моя път (спомени в два тома) – Г. Хаджиев	2x1 лв.
6. Феноменът Махно – П. Аршинов	1 лв.
7. Заблужденията на марксизма – Пиер Рамю	1 лв.
8. Събитието на века – анархистическа Испания – Г. Левал	1 лв.
9. Взаимопомощта – фактор на еволюцията – П. Кропоткин	1 лв.
10. Антиистория славянобългарска – Г. Константинов	1 лв.
11. Краят на държавата и капитала – Г. Константинов	3 лв.
12. С думи вместо с куршуми – Г. Константинов	5 лв.
13. Възможна ли беше съпротивата срещу ДС? – Г. Константинов	3 лв.
14. Нечути песни – Кръстьо Г. Хаджииванов	3,50 лв.
15. Национализъм и култура – Рудолф Рокер	2 лв.
16. Национализъм и култура – Рудолф Рокер том II	5 лв.
17. Избрани страници за и от него – Михаил Бакунин	2 лв.
18. Барутни (по)мисли – Г. Константинов	5 лв.
19. Хляб и свобода – П. Кропоткин	4 лв.
20. Ставайте, робове – Г. Константинов	5 лв.
21. Къде са преминали моите 80 години – Иван Дрънгов	2 лв.
22. Досие на обект №1218 – Александър Наков	2 лв.
23. Спомени за израстването – Христо Колев ГОЛЕМИЯ	6 лв.
24. Одисеята на един анархист – Славейко Павлов	4 лв.
25. Адски калейдоскоп (в два тома) – Г. Константинов	2x5 лв.
26. Преобразуването на обществото или екоанархизмът – М. Букчин	5 лв.
27. Един проект за социална революция – ФАФ	2 лв.

БРОШУРИ:

1. Стопанисването на земята – Г. Хаджиев	0,50 лв.
2. Проблемът за организацията на анархизма – Г. Хаджиев	0,50 лв.
3. Що е анархизъм?	0,50 лв.
4. Отговор на една вярваща – С. Фор	0,50 лв.
5. За общината	0,50 лв.
6. Федерализъм и централизъм – Рудолф Рокер	0,50 лв.
7. Крахът на руския държавен комунизъм – Рудолф Рокер	1 лв.
8. Килифаревско народно въстание и килифаревска чета	1 лв.

Тези книги и нови заглавия можете да купите от антикварната книжарница на пл. „Славейков“ №7. Някои от тях могат да се намерят и в книжарницата на бул. Дондуков срещу Първа английска гимназия. Същите още могат да бъдат поръчани и изпратени от Александър Методиев Наков, Перник, ул. „Република“ №4, тел. 076-631 388.

АНАРХОКАЛЕНДАР

- На 03.04.1923 г. в Буенос-Айрес (Аржентина) започва да излиза безвластническият седмичник „Анархист“.
- На 04.04.1927 г. край Троян, за да не попадне в ръцете на полицията, се самоубива легендарният анархист Васил Стоянов Попов (Героя).
- На 06.04.1885 г. в Испания излиза първият нелегален вестник „Социална революция“.
- На 07.04.1897 г. в Хасково е роден Георги Жечев Текелеев, анархист, писател и редактор на анархистки издания.
- На 08.04.1978 г. в Париж умира френско-испанският анархист и теоритик Гастон Левал.
- На 08.04.1951 г. в Ихтиманския Балкан са убити анархистите Вълчо Гонев Пантулов и Анжел Тенев от с. Бяло Поле, Старозагорско.
- На 10.04.1934 г. в София под редакцията на Никола Младенов излиза год. 4 на анархисткото списание „Работник“.
- На 13.04.1934 г. в София е убит анархо-синдикалистът Пано Василев.
- На 14.04.1917 г. умира авторът на международния език Есперанто, Лазар Людвик Заменхоф.
- На 14.04.1925 г. четата на Васил Икономов атакува Борис III при прохода Арабаконак. Царят успява да се измъкне.
- На 16.04.1925 г. болшевикуите взривяват напълно неправдано катедралата „Св. Неделя“.
- На 20.04.1876 г. избухва Априлското въстание.
- На 20.04.1899 г. в Смирна (Турция) е роден анархистът Тодор Михалчев Бакларов (г-р Михалчев).
- На 21.04.1941 г. в Толедо (Испания) е роден испанският историк и теоретик Анселмо Лоренцо.
- На 22.04.1911 г. в с. Балван е роден видният анархист Христо Колев, прекарал дълги години във фашистките и болшевишки концлагери и затвори.
- На 26.04.1931 г. в София излиза хумористичното списание „Дармаган“.
- На 28.04.1903 г. Павел Шатев взривява парахода „Гагалкивир“, отплаващ от Солун за Цариград.
- На 29.04.1903 г. Йордан Попйорданов (Орце) взривява банк „Отоман“ в Солун.
- На 30.04.1903 г. е убит при телеграфо-пощенската станция в Солун Коста Курков.

ПОМОЩИ ЗА „СВОБОДНА МИСЪЛ“

1. Благой Радев, Дупница	20 лв
2. Димитър Филипов, Варна	10 лв
3. Георги Калчев, Варна	20 лв
4. Кера Русева Михова, Стара Загора	10 лв
5. Ивanka Стоянова, с. Търничане	20 лв
6. Станчо Кърпаров, с.Бъта	10 лв
7. Костагин Зяпков, Пазарджик	50 лв
8. Иво Кацарски, София	100 лв

БАНКОВА СМЕТКА В ЛЕВА (IVAN):

BG86 UBBS 8261 1010 0473 10

Т Б О Б Б А Д, К Л О Н П Е Р Н И К

ФАБ БЛАГОДАРИ ЗА ОКАЗАНАТА ПОДКРЕПА!

Вестник „Свободна мисъл“ не печели от реклами или обяви и не е спонсориран от никакви патриотични бизнесмени и затова не изплаща хонорари. Редакцията приема материали, написани грамотно на стандартни машинописни страници – 30 реда на страница, 55 знака на ред. Всеки автор носи отговорността за съобщените факти и твърдения! Ръкописи не се цензурират и не се връщат!

уебсайт на ФАБ:

www.a-bg.net

уебсайт на „Свободна мисъл“:

sm.a-bg.net

имейл на ФАБ:

fab@a-bg.org

телефони за връзка с ФАБ

0889 662 855 0896 613 727

адрес на редакцията

София, ЖК Надежда, пощенски клон 1220, пощенска кутия 59
отговорен редактор А. Ванчев
предпечатна подготовка „Свободна мисъл“
печат „Унискорп“ ООД

АБОНАМЕНТ 2007

Драги читатели, Абонаментът за вестник „Свободна мисъл“ МОЖЕ ДА СТАВА ДО 15-ТО ЧИСЛО НА ВСЕКИ МЕСЕЦ във ВСИЧКИ пощенски клонове на страната. За 1 година – 6,00 лв.; за 6 месеца – 3,00 лв.; за 3 месеца – 1,50 лв. Цена на един брой - 0,50 ст.

СВОБОДНА МИСЪЛ

Каталожен номер 649

